

[Harry Potter] Tình Yêu Nhỏ Của Chúa Tể

Contents

[Harry Potter] Tình Yêu Nhỏ Của Chúa Tể	1
1. Chương 1: Mèo Nhỏ Đáng Yêu	1
2. Chương 2: Alva Nghịch Ngợm	3
3. Chương 3: Gặp Kẻ Được Chọn	5
4. Chương 4: Bốn Nhà Sáng Lập	7
5. Chương 5: Người Thừa Kế	8
6. Chương 6: Thừa Kế Hogwarts	9
7. Chương 7: Lời Mời	11
8. Chương 8: Alva Uy Vũ	13
9. Chương 9: Giáng Sinh	14
10. Chương 10: Kết Bạn	16
11. Chương 11: Hermione	18
12. Chương 12: Ron	20
13. Chương 13: Phoenix	22
14. Chương 14: Ngự Tỷ Phoenix	24
15. Chương 15: Umbridge Xui Xẻo	26
16. Chương 16: Edsel Đến Đây!	28
17. Chương 17: Edsel Gian Xảo	31
18. Chương 18: Hằng Ngày Náo Nhiệt	35
19. Chương 19: Dấu Hôn	37
20. Chương 20: Darian Tỉnh Dậy	39
21. Chương 21: Gặp	43
22. Chương 22: Hết	45

[Harry Potter] Tình Yêu Nhỏ Của Chúa Tể

Giới thiệu

Thể loại: HP đồng nhân, xuyên không, ám áp, điền văn, chủ thụ, sinh tử, 1x1, HECP: Voldemort x Alva (nhân vật mới)

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/harry-potter-tinh-yeu-nho-cua-chua-te>

1. Chương 1: Mèo Nhỏ Đáng Yêu

Trong căn phòng tối đen, một người phụ nữ ăn mặc quái dị đang lau chùi quả cầu thủy tinh. Lúc này một thiếu niên mười ba, mười bốn tuổi bước vào, “Giáo sư Trelawney? Con...”

Cậu thiếu niên đi đến muốn nói gì đó, bỗng dưng Trelawney run rẩy, đầu và hai tay rũ xuống, mắt trợn

trắng. Cậu thiếu niên lo lắng kêu, “Giáo sư! Cô không sao chứ?” Nói rồi vươn tay muốn chạm vào vai cô.

Trelawney chột vung tay nắm chặt lấy tay cậu, “Bóng tối trời dậy... Cậu bé sống sót đổi bên... Thế giới thiết lập lại... Cậu bé sống sót được dấu hiệu lần nữa... May mắn soi chiếu màn đêm...”

Cô lặp lại câu nói trên ba lần, cậu thiếu niên tròn tròn đôi mắt xanh ngọc, vẻ mặt không thể tin được, sợ hãi vùng ra khỏi tay cô chạy đi.

- _____

“Sao hỏa đã sáng lên. Thật kỳ lạ, ánh trắng bao bọc lấy sao hỏa như đang che chở nó.” Một nhân mã đứng trong rừng cây, ngẩng đầu nhìn bầu trời lăm lăm một mình.

- _____

Biệt thự Malfoy.

[Nagini, mày có gì vậy?] Voldemort chậm chậm bước đến nhìn con rắn hoa lớn trên đất. Nagini ngẩng đầu nhìn hắn [Voldy, nhìn này.]

Nói rồi Nagini dịch thân thể to lớn của mình sang bên cạnh, để lộ con mèo đen nằm bên trong. Con mèo rất nhỏ, một bàn tay cũng có thể ôm trọn. Nó cuộn tròn thân mình thành một quả cầu lông, cả cơ thể như hòa vào bóng đêm, nếu không tinh mắt sẽ không nhận ra được.

[Một con mèo? Chẳng ra sao.] Voldemort nhú mào “Wormtail, ném nó ra khỏi đây.” Peter cúi đầu đi đến muốn túm lấy mèo nhỏ. Nagini lập tức dùng thân hình to lớn của mình che nó lại, đứng thẳng người đe dọa.

Peter sợ hãi rút người lùi ra sau, Voldemort đẩy anh ra, rít lên, “Người đồ vô dụng.” Rồi nhìn về phía Nagini, [Nagini, ném con mèo đó ra khỏi đây, hoặc là ta sẽ giết nó.]

Nagini run lên, nó không dám chống đối Voldy, nhưng nó cũng không muốn ném mèo nhỏ đi. Trong không cảnh yên lặng, một tiếng mèo kêu thật nhỏ vang lên, nếu không chú ý sẽ dễ dàng bỏ qua.

Voldemort khựng lại cúi đầu nhìn xuống, Nagini cơ thể cứng đờ, bây giờ nó nên dịch thân mình ra hay tiếp tục chắn mèo nhỏ? Voldemort nhú mào, [Nagini, tránh ra.]

Nó đấu tranh một lúc lâu, cuối cùng đành phải khuất phục trước khí thế của hắn, dịch thân mình để lộ ra mèo nhỏ bên trong. Mèo nhỏ rất lợi hại, sẽ không sao đâu ha.

Con mèo nhỏ đã tỉnh, đang tròn mắt mờ mờ nhìn quanh, nó có một đôi mắt tím cực kỳ xinh đẹp.

Mèo nhỏ muốn đứng lên, nhưng có lẽ vì không có sức nên lại ngã xuống đất. Nó ngẩng đầu nhìn Nagini rồi nhìn Voldemort, lỗ tai run run, nhỏ giọng meo một tiếng với Voldemort đang nhìn nó.

Tiếng kêu nho nhỏ, mềm mại. Voldemort không nói gì, đôi mắt đỏ của hắn trở nên đậm màu hơn. Hắn đi đến ôm mèo nhỏ lên, Nagini tính ngăn cản nhưng cuối cùng lại bất động, chỉ nhìn chăm chú vào một người một mèo trước mặt.

Mèo nhỏ nằm trong bàn tay to lớn của Voldemort, vươn chiếc lưỡi nhỏ hồng nhạt liếm ngón tay hắn. Voldemort một tay nâng mèo một tay chạm nhẹ vào thân hình nhỏ nhắn của nó. Thật mềm!

Mèo nhỏ nghiêng đầu nhìn hắn, quay đầu ra sau kêu hai tiếng với Nagini. Nagini lập tức bò đến chân Voldemort, [Voldy, cậu sẽ nuôi nó chứ?] Nó ở đây chỉ có thể nói chuyện với Voldy, rất cô đơn, nếu mèo nhỏ ở lại thì tốt rồi.

Voldemort vuốt ve mèo nhỏ, nâng nó lên ngang với tầm mắt, “Mày sẽ tên là Alva, từ nay trở đi ta sẽ là chủ nhân của mày. Nếu mày dám quấy phá thì đừng trách ta.” Mèo nhỏ nhìn vào mắt hắn, im lặng một chút rồi nhẹ nhàng kêu lên. Cũng không biết nó có nghe hiểu hay không.

2. Chương 2: Alva Nghịch Ngợm

Biệt thự Malfoy có thêm một vị chủ nhân, đó chính là mèo nhỏ Alva. Alva ở chung phòng với Voldemort, giống Nagini. Mặc dù không được phép lên giường, nhưng Alva bé nhỏ luôn thừa dịp Voldemort không ở mà nằm trên giường hắn lăn lộn.

Sau khi chơi chán, đám gia tinh sẽ lập tức xuất hiện thay một bộ chăn nệm mới, đem bộ cũ đã dính đầy lông mèo đi giặt. Lúc đó, Alva chỉ yên lặng nằm trong cái ổ nhỏ của mình nhìn chúng bận rộn.

Điều đáng mừng là, sau khi thay chăn nệm mới Alva sẽ không trèo lên giường nữa. Đám gia tinh lập tức thở phào.

Alva sống rất thoải mái ở nơi này, có ăn có uống có chỗ ngủ, có chủ nhân mạnh mẽ nên những kẻ khác không ai dám làm gì nó. Hiện tại Voldemort không ở, Alva nhàm chán rời khỏi phòng ngủ đi dạo quanh biệt thự, lần nữa.

Narcissa đang ngồi uống trà trong vườn, liền thấy một con mèo đen nhỏ nhảy lên bàn. Cô nhận ra đây là thú cưng mới của Lord. Mèo nhỏ ngồi mấy cái bánh trên bàn, ngẩng đầu nhìn cô, rồi cúi đầu nhìn bánh. Xong tiếp tục nhìn cô, mèo nhỏ cứ lặp lại động tác này.

Narcissa ôn hòa cười, “Mày cứ ăn đi.” Dù mày không xin phép cũng không ai nói gì đâu. Mèo nhỏ lập tức

gặm một cái bánh nhỏ, nhảy xuống bàn đi mất. Nhìn bóng dáng mèo nhỏ biến mất, cô cười lắc đầu, sau đó thở dài.

Thật là một đứa nhỏ đáng yêu, nhưng đáng tiếc lại bị Lord bắt được.

- _____

[Alva, cậu đang làm gì vậy?] Nagini bò lại gần. Những nơi có ánh sáng tốt đều có một cái ổ mềm mại và một tô nước nhỏ. Đây là nơi chuyên dụng để Alva phơi nắng mỗi khi buồn chán.

Alva hé mắt nhìn Nagini, rồi nhắm lại tiếp tục phơi nắng, không quan tâm đến nó. [Nè, Alva, chơi với tôi đi, Voldy không có ở đây, tôi rất chán.] Nagini dùng thân hình to lớn của mình che khuất ánh nắng, ý đồ làm Alva đi chơi cùng nó.

Alva mở mắt, đôi mắt tím long lanh nhìn chăm chú vào con rắn trước mặt.

- _____

“A? Đó là thú cưng của Lord phải không? Sao nó lại nằm ở đó?” Hai Death Eater đến tìm Voldemort. Khi đến trước cửa biệt thự họ nhìn thấy Nagini đang bị thắc nơ trên thân cây.

Nagini ngẩng đầu nhìn hai người, mắt lấp lánh nước như đang nói “giúp nó với”. Hai người nhìn nhau, đi đến giúp nó thoát ra. Nhưng phép thuật không có tác dụng. Hai người đành phải tự thân hành động, Nagini như thể bị dán chặt vào thân cây, làm sao cũng không thể gỡ nó ra.

Nó rít lên với hai người, [Đau đau đau!!! Huhuhu Voldy, cậu mau về đi mà!] Hai tên Death Eater đổ mồ hôi, làm sao bây giờ?!

“Các người đang làm gì?” Voldemort vừa từ bên ngoài trở về, kinh ngạc nhìn tình huống trước mặt. Nagini bị thắc nơ tại thân cây, đầu và đuôi bị hai Death Eater nắm lấy dùng sức kéo. [Voldy! Mau giúp tôi với. Huhuhu, Alva chơi xấu.] Nagini uốn éo thân mình, dùng đôi mắt ngáp nước nhìn hấn.

[Alva dính người lên cây? Nó chỉ là con mèo nhỏ, còn mày thì to gấp mười lần nó. Mày chưa hề chết nó là may rồi.] Voldemort khá nghi hoặc, tư duy của Nagini luôn bình thường mà. Tại sao bây giờ lại trở nên ngốc như vậy?

Nagini há miệng tính nói gì đó, đột nhiên nó thấy một bóng đen nhỏ vụt qua. Nó lập tức ngậm miệng lại. Huhuhu, nó không nói gì hết, nó không biết gì hết. QAA

Alva bám vào vạt áo của Voldemort, leo lên. Hấn liếc nhìn, bé con đã leo đến eo hấn, tốc độ thật nhanh. Vì cái áo choàng, Voldemort vươn tay ôm lấy Alva, mèo nhỏ kêu hai tiếng với hấn, liếm ngón tay hấn như

đang nói “mừng chủ nhân về nhà.”

“Alva, người dính Nagini lên cây?” Voldemort híp mắt hỏi. Alva ngây thơ chớp mắt, lại cúi đầu liếm tay hắn như mọi ngày, sau đó nằm trong lòng bàn tay hắn lẩn lộn. Đây là thật sự không hiểu hay là giả vờ không hiểu? Hắn híp mắt đánh giá con mèo nhỏ trên tay.

Alva như phát hiện hắn nhìn mình, mèo nhỏ cũng giương mắt nhìn lại hắn. Bốn mắt nhìn nhau một lúc, Voldemort dời ánh mắt vung tay về phía Nagini, nó liền thoát khỏi cái cây. Xong xuôi, hắn ôm Alva đi vào biệt thự.

Nagini: Voldy! Cậu đây là có mới nới cũ sao. QAQ

Alva đang cuộn tròn trong bàn tay Voldemort chợt ngừng đầu, ánh mắt chuẩn xác mà nhìn chằm chằm Nagini.

Nagini:...

3. Chương 3: Gặp Kẻ Được Chọn

Hôm nay là giáng sinh, Voldemort có việc ra ngoài vào buổi tối, hắn nhìn mèo nhỏ đang yên lặng ngủ trong ổ rồi rời đi.

Alva – vốn đang ngủ - mở to mắt nhìn cửa phòng, nó đứng dậy uốn người tạo thành một đường cong xinh đẹp, đi đến cửa sổ nhảy ra ngoài.

- _____

Harry đang vô cùng buồn bực, mụ Umbridge đáng ghét kia luôn tìm cách phạt cậu. Hôm nay mụ ta lại vì cái lý do “cậu nói dối” mà bắt cậu chép phạt trăm lần câu “tôi không nói dối”. Cây bút kia có một hắc ma pháp, tạo thành vết thương trên tay mỗi khi cậu viết.

Cậu trốn khỏi lâu đài, lang thang trong Rừng Cấm. Nhớ lại lời giáo sư Trelawney nói, cậu sẽ đổi phe? Đổi đến đâu? Hiện tại mọi người đều nói cậu bị điên, ngay cả Ron cũng nghĩ vậy. Chỉ có hiệu trưởng Dumbledore tin cậu, làm sao cậu có thể phản bội lại ông ấy được.

Harry càng đi, ánh sáng càng tối. Đến khi cậu phát hiện, thì cậu đã ở sâu trong Rừng Cấm. Chết tiệt! Nếu bị mụ Umbridge biết, chắc chắn mụ ta sẽ nắm chắc cơ hội trừng phạt cậu. Nhưng mà, đường ra ở đâu vậy?

Xoạt!

Harry giật mình quay đầu nhìn, đưa phép trong tay vung lên, một tia sáng nhỏ nhấp nháy xuất hiện. Cậu căng thẳng đi đến nơi phát ra tiếng động, ở đó là một mảnh tối đen, không có gì cả.

Harry thở phào, chắc chỉ là gió thổi, làm cậu giật cả mình. Vừa quay đầu, liền đối diện với một đôi mắt tím. “A!” Harry giật mình kêu lên, trước mặt tối đen, ánh sáng le lói từ đũa phép chỉ có thể chiếu sáng một khoảng nhỏ dưới chân.

Trong bóng tối bao trùm, một đôi mắt màu tím sáng rực, đầy ma mị mê hoặc xuất hiện. Đôi con người dựng thẳng, là động vật họ mèo, nhưng mà cậu không biết sinh vật huyền bí nào có đôi mắt tím cả.

Đôi mắt ngày càng tiến gần, Harry nắm chặt đũa phép bất an nhìn chằm chằm nó. Trong đầu nhớ lại những câu thần chú có lực sát thương từng học.

Cuối cùng chủ nhân của đôi mắt cũng xuất hiện trong phạm vi chiếu sáng. Harry khi nhìn thấy nó liền thả lỏng cả người, cậu ngồi bệt xuống đất nhìn con mèo đen nhỏ trước mặt.

Hahaha. Thật là, cậu – một Gryffinor – lại bị một con mèo con nhỏ như vậy dọa sợ. Harry bật cười, mèo nhỏ đã đi đến trước mặt, đang nghiêng đầu nhìn cậu. Harry có ảo giác nó đang đánh giá cậu, và cơ thể cậu cũng theo bản năng mà bất động, mặc nó đánh giá.

Lát sau, mèo nhỏ nhảy lên người cậu, nó ngẩng đầu nhìn mặt cậu. Không đúng, nó đang nhìn vết sẹo của cậu. Harry để yên mặc nó muốn làm gì thì làm, nếu con mèo này có ác ý chắc là bây giờ cậu đã chết rồi.

Mèo nhỏ rút cuộc động, nó trèo lên vai, dùng hai chân trước tì vào đầu cậu, đứng lên bằng hai chân sau. Cái mũi hồng nhạt ngửi ngửi, sau đó nó vươn lưỡi liếm lên vết sẹo tia chớp của cậu.

Harry cảm thấy vết sẹo đột nhiên rất đau, nhưng cơ thể cậu lại không thể cử động, cứ như bản thân vừa mới bị cho một bữa hóa đá vậy. Mèo nhỏ vẫn đang liếm vết sẹo.

Cơn đau bắt đầu giảm bớt, lát sau, Harry chỉ còn cảm nhận được đầu lưỡi ấm áp, cùng với những chiếc gai trên đó. Một lát sau, mèo nhỏ ngừng lại, nó nhảy khỏi vai cậu, kêu lên một tiếng rồi bước đi.

Thấy Harry còn ngơ ngác, nó lại kêu thêm tiếng nữa. Harry nhìn nó, mèo nhỏ nhìn về phía trước rồi lại nhìn cậu, kêu một tiếng. Có lẽ nó đang kêu cậu đi theo, Harry nghĩ vậy.

Cơ thể đã cử động được, Harry đứng lên vẫy đũa, đã tới giờ giới nghiêm. Cậu biết hiện tại cậu nên quay về lâu đài, nhưng không hiểu sao, đầu cậu lúc này lại tràn đầy giọng nói của giáo sư Trelawney.

“Cậu bé sống sót đối phe.” “Cậu bé sống sót được dấu hiệu lần nữa.”

Và cơ thể cậu đã tự quyết định thay lý trí, cậu cất bước đi theo mèo đen nhỏ. Hướng đó, là nơi sâu nhất

trong Rừng Cấm.

4. Chương 4: Bốn Nhà Sáng Lập

Harry hiện đang đứng tại một mảnh đất trống, có vẻ như đây chính là nơi sâu nhất trong Rừng Cấm. Gần đó có một đàn bạch kỳ mã, nhưng chúng chỉ đứng từ xa tò mò nhìn cậu.

Harry thật thắc mắc, vì sao trên đường đi cậu lại không gặp nhân mã nào? Nếu là bình thường, chỉ cần đi sâu vào một chút chắc chắn sẽ gặp nhân mã, rồi họ sẽ dùng vẻ mặt “Phù thủy mau cút đi” nhìn cậu.

Alva đi trước dừng lại, ngẩng đầu nhìn quanh, nó quay đầu kêu một tiếng với Harry rồi tiếp tục đi về phía trước. Nơi đó là một vách đá lớn, có hình vòm, rong rêu phủ dọc theo vòng cung của nó.

Harry đi theo mèo nhỏ, liền thấy nó đi xuyên qua vách đá. A? Có thể xuyên qua? Cậu đi đến gần vươn tay chạm vào, bàn tay thật sự xuyên qua vách đá. Cậu nghe thấy tiếng mèo kêu vang ra từ bên trong, nhắm mắt đi vào.

Đây là một căn phòng trống, trên tường vẽ một bãi cỏ tươi tốt, cùng với rừng cây xanh um. Có bốn người đang ngồi trên bãi cỏ, hai nam hai nữ. Sau đó, cậu thấy bốn người đó động đậy.

Mèo nhỏ đi đến trước mặt hai người đàn ông, ngồi xuống ngẩng đầu nhìn họ. Người đàn ông tóc đen hơi tròn mắt, “Cậu là?” Mèo đen nhỏ kêu một tiếng, người đàn ông cong khóe môi cười với nó, “Bây giờ tên cậu là Alva? Tên đẹp đấy. Đứa nhỏ này là?”

Harry bị anh nhìn, cả người đều cứng ngắc, cậu có ảo giác như đối diện là giáo sư Snape. Không, người này đáng sợ hơn giáo sư Snape nhiều, cậu hít sâu nói, “Xin chào, tôi là Harry Potter, học sinh năm năm nhà Gryffindor. Xin hỏi anh là?”

“Ta là Salazar Slytherin. Thì ra nhóc là hậu duệ của gia tộc Potter, nhưng mà nhóc nói nhóc học năm thứ năm? Nhìn nhóc như mới năm hai năm ba vậy.” Salazar nhíu mày lạnh nhạt nói, đây là suy dinh dưỡng?

“Ta là Godric Gryffindor. Harry, nhóc không bị suy dinh dưỡng đấy chứ? Gia tộc Potter đã nghèo đến mức không đủ ăn sao? Nhìn nhóc như bị bỏ đói lâu ngày vậy.” Người đàn ông tóc vàng bên cạnh – Godric, chen vào nói với Harry.

Hai người phụ nữ bên kia cũng đi qua, thấy cậu cũng nhíu mày. Harry thật ra không cảm thấy mình bị suy dinh dưỡng, cậu đã được Hermione và bà Pomfrey bồi dưỡng năm năm. Cộng với việc luyện tập Quidditch, bây giờ cậu không còn ốm yếu như trước nữa.

Dĩ nhiên, đối với bốn người trước mặt, Harry vẫn cực kỳ ốm yếu.

Người phụ nữ tóc đen xinh đẹp nhướn mày tao nhã nhìn mèo nhỏ, “Đây là... Alva? Tại sao cậu lại trở thành như này?” Nói năng nhẹ nhàng, cử chỉ tao nhã, nhưng ngữ điệu lại như thể đang nín cười.

Alva bé nhỏ nghiêng đầu nhìn cô, “Meo meo meo.” Xong liền quay mông về phía cô, mắt thì nhìn Salazar. “Alva bây giờ cậu thật đáng yêu, mình muốn ôm cậu, làm sao đây.” Người phụ nữ tóc nâu hoạt bát cười nói.

Harry nhìn bốn người trước mặt, nghĩ, nếu hai người bên này là Slytherin và Gryffindor, vậy hai người phụ nữ này sẽ là Ravenclaw và Hufflepuff? Lại nhìn mèo đen nhỏ, hình như bốn người một mèo này rất quen thuộc với nhau, ngay cả Slytherin nổi tiếng tà ác cũng cười ôn hòa như vậy.

Gương mặt giáo sư Snape đột nhiên hiện lên trong đầu cậu. Harry cả kinh, dùng sức lắc đầu. Không không không! Giáo sư Snape mà cười ôn hòa với cậu, như vậy chắc chắn Voldemort đã biết yêu rồi. Mà sự thật là hắn không hiểu “yêu”, nên giáo sư Snape sẽ không bao giờ đối tốt với cậu.

“Vậy, cậu đến tìm ta là có việc gì sao?” Salazar cười hỏi, anh ngồi xuống vươn tay muốn chạm vào mèo nhỏ, nhưng tay anh chỉ có thể chạm vào bức tường vô hình ngăn cách bọn anh với thế giới này.

Alva nghiêng đầu nhìn họ, “Meo meo meo.” Bốn nhà sáng lập chăm chú nghe, lâu lâu còn gật đầu, vẻ mặt khá nghiêm túc. Harry khóe môi run rẩy, hình ảnh này... thật quá sức tưởng tượng.

Mèo nhỏ nói xong, bốn người lại bàn luận gì đó với nhau, sau đó Salazar nhìn sang Harry, “Đứa nhỏ, con có muốn trở thành người thừa kế Hogwarts không?”

Harry kinh ngạc trợn mắt. Chuyện gì đây?!

5. Chương 5: Người Thừa Kế

“Giới thiệu với con, đây là người thừa kế Slytherin, Alva.” Salazar nói với Harry, nghiêng đầu nhìn mèo nhỏ đang ngồi trên đất. Mèo nhỏ quay đầu nhìn Harry meo một tiếng, như đang nói “Hân hạnh gặp mặt”.

“Ngài nói... con mèo này là người thừa kế Slytherin?” Harry nuốt nước bọt, vươn tay chỉ con mèo đen nhỏ. Alva ngậy thơ chớp mắt nhìn cậu, rồi lại nhìn Salazar, có lẽ đã ngồi mệt, nó trực tiếp nằm lên sàn.

“Phải, Alva là một sinh vật huyền bí, và cậu ấy từng là học sinh của Hogwarts ngàn năm trước.” Godric cười nói. Anh nhìn con mèo, nghĩ, không biết tại sao tên nhóc đó lại biến thành cái dạng này. Nhỏ như vậy.

Harry ngạc nhiên, con mèo này thế nhưng là học sinh Hogwarts? Khoan đã! Sư tổ nói “từng là học sinh

Hogwarts ngàn năm trước”! Ngàn năm trước! Đây là cụm từ quan trọng nha, không hổ là sinh vật huyền bí, sống lâu ngang ngửa với xà quái luôn rồi.

“Nếu cậu ấy đã sống hơn ngàn năm, vậy cậu ta thực ra không phải mèo?” Harry khá tò mò với vấn đề này. Cậu biết mèo có chín mạng, nhưng hình như tuổi thọ trung bình của mèo là mười năm. Nếu trường thọ thì khoảng hai mươi năm. Cậu ta vậy mà lại sống lâu gấp trăm lần mèo bình thường.

“Dĩ nhiên cậu ta không phải mèo, nhưng mà cậu ta là sinh vật thuộc họ nhà mèo. Còn về chủng loại chính xác, sau này nếu có cơ hội nhóc có thể đích thân hỏi.” Helga tinh nghịch chớp mắt với Harry.

“Vậy, cậu nghĩ sao. Harry, cậu muốn trở thành người thừa kế Hogwarts chứ?” Thấy Harry rớt cuộc không còn câu hỏi nào nữa, Salazar liền kéo sự chú ý của mọi người quay lại vấn đề khi nãy.

“Tại sao con không phải là người thừa kế Gryffindor mà lại là người thừa kế Hogwarts?” Harry thắc mắc. Cậu thích làm người thừa kế Gryffindor hơn, nếu hiệu trưởng biết chuyện này, chắc ông sẽ rất vui.

“Bởi vì, bốn nhà đều đã có người thừa kế rồi.”

=====

Mei:

Quả nhiên viết chương ngắn tốt hơn nhiều:)))

Mạch truyện sẽ chạy khá nhanh đó nha ^^

~ 20/9/2018 ~

6. Chương 6: Thừa Kế Hogwarts

Bốn nhà đều có người thừa kế, không những vậy, người thừa kế toàn bộ đều là sinh vật huyền bí. Slytherin là Alva, một con mèo. Gryffindor là phượng hoàng. Ravenclaw là tộc người cá Siren. Và Hufflepuff là một con rồng.

“Sau khi con thành người thừa kế Hogwarts, những người thừa kế của bốn nhà sẽ là trợ lực rất lớn cho con sau này.” Rowena dịu dàng nói. Harry vẫn còn đang mơ màng, cậu thừa kế Hogwarts, người thừa kế bốn nhà sẽ giúp đỡ cậu?

“Nhưng, vì sao lại là con?” Harry mê man nhìn bốn nhà sáng lập. Cậu không nghĩ mình có tài năng gì để

trở thành người thừa kế Hogwarts, hiện tại cậu còn đang bị cô lập, bị người người phỉ báng. Chọn một người như vậy làm người thừa kế, ổn sao?

“Vì Alva thích nhóc, Harry. Trong bốn người thừa kế, Alva là người có lực ảnh hưởng nhất, chỉ cần nhóc ấy muốn thì ba người còn lại sẽ không có ý kiến.” Salazar lạnh nhạt nói, nhưng ngữ điệu lại mang theo một chút tự hào.

Harry đột nhiên nhớ lại lời tiên đoán kia, “Cậu bé sống sót đổi bên” “Cậu bé sống sót sẽ được dấu hiệu lần nữa.” Nếu ý chỉ dấu hiệu lần nữa là việc này, vậy thì... đổi bên là như thế nào?

“Thế nào? Nghĩ kỹ chưa?” Helga mặt đầy mong chờ nhìn cậu. Harry chùng chừ một chút, gật đầu. Cậu sẽ không đổi bên, không bao giờ. Nếu cậu trở thành người thừa kế Hogwarts, nhất định là rất có ích cho hiệu trưởng Dumbledore.

“Tốt lắm, đằng kia có một cánh cửa, đó là nơi thí luyện, chỉ khi con có thể học hết mọi thứ bên trong thì bọn ta sẽ làm nghi lễ thừa kế cho con. Một khi bước vào cánh cửa đó, con sẽ không thể đi ra nếu không học xong. Nhưng yên tâm, thời gian bên trong trôi qua nhanh hơn bên ngoài nhiều lắm.” Rowena chỉ về phía cánh cửa nhỏ bên phải.

Không học xong thì không thể ra? Harry có chút hối hận rồi, nhưng mà, cậu sẽ không bỏ cuộc. Hít sâu một hơi, nói với bốn nhà sáng lập, “Vâng, con đi đây.” Rồi mở cửa bước vào.

...

“Cậu thật là, sao lại nói không học xong thì không ra được chứ.” Helga cười hì hì ôm lấy cánh tay Rowena. Rowena đã hơi phóng đại khu thí luyện kia. Mặc dù nó đúng là nơi huấn luyện người thừa kế, nhưng không đến mức không xong thì không ra được.

“Đây là do Alva đáng yêu nói, mình chỉ thuật lại cho Harry nghe mà thôi.” Rowena tao nhã cười, đi đến gốc cây ngồi xuống, tiếp tục đọc sách. Helga cười đi đến ngồi cạnh cô.

Mèo nhỏ Alva vẫn nằm dài trên sàn, nhưng lần này nó không nhìn Salazar nữa, mà nhìn cánh cửa thí luyện. Godric cười ôm eo Salazar, “Em xem kìa, Alva vừa có bạn mới liền không thèm để ý đến em nữa.” Salazar nhéo mạnh lên tay anh, Godric kêu một tiếng vừa cười vừa xoa tay.

Alva liếc nhìn anh, rồi lại nhìn cánh cửa. Đuôi nhỏ đang đưa, cảm thấy nhàm chán ngáp một cái, nhắm mắt liền ngủ. Rowena thấy vậy vung tay cho Alva một bùa giữ ấm, đứa nhỏ này thật là, không sợ cảm lạnh sao.

Thời gian chậm rãi trôi, hai tiếng sau Harry mở cửa bước ra. Vẫn là dáng vẻ cũ, nhưng khí chất cậu lại thay đổi. Đôi mắt xanh ngọc giờ đây tràn ngập tang thương, nhưng không có tuyệt vọng, khí tràng cũng trở nên mạnh mẽ hơn, trưởng thành hơn.

Salazar nhìn cậu, gật đầu, “Hai tiếng. Nhanh hơn ta nghĩ.” Trong phòng thí luyện có vài phó bản nhỏ về những cuộc chiến ngàn năm trước. Khí chất này của Harry là do đã trải qua những cuộc chiến thảm khốc đó.

Hắc bạch hai giới ngàn năm trước đồng lòng chống lại Giáo Hội. Hắc phù thủy là chủ chiến, bạch phù thủy giúp đỡ trị thương dựng rào chắn, dĩ nhiên họ cũng có chiến đấu. Nhưng bạch ma pháp có lực sát thương thấp hơn nhiều.

Nhớ năm đó, người đi ra từ phòng thí luyện nhanh nhất chính là Alva. Cậu chỉ dùng một tiếng để hoàn thành tất cả các bài kiểm tra. Cậu cũng là người thêm vào những phó bản này, cũng tự mình kiểm tra chúng. Nên những người thừa kế khác chật vật hơn nhiều.

Alva đứng lên đi đến cạnh Harry ngồi xuống, ngẩng đầu nhìn cậu meo vài tiếng. Harry cúi người sờ lỗ tai nhưng mềm của nó, mềm ghê. Mèo nhỏ bị sờ thoải mái liền nằm dài ra đất mặc người sờ loạn.

“Tốt lắm, Harry đến đây, chúng ta bắt đầu nghi lễ thừa kế.” Salazar lúc này cười nói với cậu.

7. Chương 7: Lời Mời

Harry và Alva đi ra khỏi Rừng Cấm. Bây giờ cậu đã thành người thừa kế Hogwarts, nhưng mặt cậu không có biểu tình nào, thực ra cậu rất vui nhưng cậu không để cảm xúc này lộ ra ngoài.

Cậu đã phải trải qua chiến tranh tàn khốc trong những phó bản ở phòng thí luyện, mặc dù cậu chưa trải qua cuộc chiến mười mấy năm trước, nhưng cậu biết nó khủng khiếp hơn cuộc chiến với Voldemort nhiều. Nếu so sánh Voldemort với Giáo Hội năm đó, có thể nói, hắn còn hiền chán.

Cậu nhìn mèo nhỏ, nghĩ không biết làm sao mới có thể nói chuyện với nó. Hiện tại cả hai đều là người thừa kế, cậu cũng muốn làm thân với những người còn lại. Harry hắng giọng, tìm đề tài nói chuyện, “Alva, tại sao cậu lại đến đây? Hiện tại cậu đang sống ở đâu?”

Nói xong Harry liền ảo não, họ còn chưa thân quen mà cậu lại hỏi như vậy, có phải hay không quá xen vào chuyện người khác? Alva lại không cảm thấy có vấn đề gì, chỉ yên lặng đi cạnh cậu. Harry nghĩ có lẽ cậu ấy giận rồi.

Lúc này, một giọng nói trong trẻo trực tiếp vang lên trong đầu Harry. Từ giọng nói có thể thấy người này vẫn là thiếu niên, trong trẻo lại ầm ập, mang theo vài phần lười biếng. Thật bất ngờ khi không có sự kiêu ngạo thường thấy của Slytherin.

“Tôi đi tìm cậu.” Đây là trả lời cho câu đầu tiên, “Tôi hiện đang sống ở biệt thự Malfoy, giáng sinh này cậu có muốn đến đó chơi không?” Giọng nói ầm ập đáng yêu nhưng ngữ khí mười phần không được từ chối.

Quả nhiên vẫn là Slytherin, cái giọng điệu bên ngoài là ân cần dò hỏi bên trong là mệnh lệnh mười phần. Nghe thật quen, giáo sư Snape luôn dùng cái giọng điệu này nói chuyện với cậu.

Khoan! “Biệt thự Malfoy?!” Harry kinh ngạc trợn mắt. Không phải nhà Malfoy là Death Eater sao? Harry nhớ lại câu nói kia “...đổi bên”, đừng nói cậu sẽ theo phe Voldemort nha, Merlin ngài đùa như vậy không vui đâu!

“Có vấn đề gì sao?” Alva không sao cả hỏi lại. Harry nuốt nước bọt dè dặt hỏi, “Ở nơi đó... Có người kia... Voldemort?” Nếu Voldemort đang ở biệt thự Malfoy, vậy... cậu đến đó là khác nào muốn tìm chết?

“Ừ, hẳn ở đó. Tại sao cậu lại sợ hẳn như vậy? Yên tâm đi, có tôi ở hẳn không dám làm gì cậu đâu. Những người khác cũng vậy, chỉ là một lũ nhân loại yếu ớt.” Alva cực kỳ khinh thường nói

Bây giờ mới giống Slytherin. Harry chỉ nghĩ được như vậy. “Cậu đừng sợ, giáng sinh này cứ đến đi, dù sao đón giáng sinh một mình ở Hogwarts cũng rất buồn chán không phải sao.” Alva nhẹ giọng nói, Harry thậm chí nghe được tiếng cười tinh ranh của cậu.

“Làm sao cậu biết?” Harry ngạc nhiên hỏi. Làm sao cậu ta biết cậu luôn đón giáng sinh một mình ở Hogwarts? Làm sao cậu ta có thể đảm bảo an toàn cho cậu trước một đám Death Eater tàn ác?

“Quyền hạn của tôi mặc dù chỉ tập trung ở khu vực Slytherin, nhưng nếu muốn tôi vẫn có thể biết nhiều thứ ở khu vực khác, ví dụ như tháp Gryffindor chẳng hạn. À phải rồi, Hogwarts có một trận pháp phòng ngự rất mạnh, nhưng cần đủ năm người thừa kế mới có thể khởi động.” Alva nói.

“Trận pháp này, thiếu một người thì sẽ giảm đi hai phần ma lực, chỉ khi có đầy đủ năm người thừa kế mới có thể kích hoạt trận pháp hoàn toàn. Năng lực phòng ngự hiện tại của Hogwarts chỉ có khoảng một phần mười mà thôi.”

Đây là hạng mức thấp nhất của trận pháp, chỉ một phần mười. Nếu hiện tại Giáo Hội còn tồn tại, chắc họ sẽ ăn mừng mỗi ngày cho xem.

“Vậy lỡ Voldemort tấn công Hogwarts thì sao?” Harry lo lắng hỏi, Alva nhướn mày cười, nhưng với gương mặt mèo kia thì rất khó nhận thấy, “Nếu hẳn thật sự làm vậy, tôi sẽ đánh hẳn.”

Harry khóe miệng run rẩy, không phải cậu nên nói “Nếu hẳn thật sự làm vậy, chúng ta sẽ khởi động trận pháp” sao? Nhưng mà, thật ra cách này cũng không tồi, trực tiếp đánh luôn.

Cậu lại một lần nữa tò mò rốt cuộc khi đi học Alva là học sinh nhà nào vậy? Khi thì giống Slytherin khi lại giống Gryffindor. Nhưng phần Slytherin chiếm đa số.

“Vậy, giáng sinh này cậu sẽ đến chứ?” Alva mềm mại nói, giọng nói tràn ngập chờ mong. Mèo nhỏ ngẩng đầu, mắt lấp lánh nhìn Harry. Ánh mắt như đang nói “Đồng ý đi đồng ý đi.”

Harry thở dài, “Được rồi, nếu cậu có thể cam đoan tôi không bị đám Death Eater kia giết chết.”

Đôi mắt tím của Alva lập tức sáng lấp lánh.

8. Chương 8: Alva Uy Vũ

“Mày vừa đi đâu?” Voldemort nheo mắt nhìn con mèo nhỏ vừa từ cửa sổ nhảy vào. Alva hơi khựng lại, ngẩng đầu nhìn, thực tự nhiên chạy đến trèo lên người hắn. Voldemort nhíu mày, “Rõ ràng khi này mày đã ngủ.”

Alva không trả lời, chồm người lên trước, dùng cái miệng nhỏ hồng chạm vào môi hắn. Voldemort kinh ngạc, lát sau hắn càng kinh ngạc hơn, hắn cảm thấy có một thứ gì đó trong cơ thể được lấp đầy.

Đầu óc thanh tĩnh hơn, ma lực cũng tăng lên. Đây là... mảnh hồn? Làm sao con mèo này lại có một mảnh hồn của hắn? Voldemort vươn tay ôm mèo nhỏ lên, nhìn vào mắt nó.

“Mày từ đâu có mảnh hồn của ta?” Hắn phải hỏi rõ ràng, các hồn khí của hắn không thể nào vô thanh vô tức biến mất được. Lúc này, một giọng nói trong trẻo vang lên trong đầu hắn.

“Hogwarts.” Giọng nói của một thiếu niên, đáng yêu mềm mại lại mang theo vài phần lười biếng. Nhưng mà, ở nơi này chỉ có hắn và con mèo này.

Voldemort nhìn mèo nhỏ, “Mày vừa nói?” Nếu thật là vậy thì con mèo này rất không bình thường. “Mày vừa đến Hogwarts? Mày lấy mảnh hồn này ở đâu?” Hắn cảm nhận được mảnh hồn này rất nhỏ yếu, không phải của chiếc vương miệng, nhưng mà ở Hogwarts hình như chỉ có mỗi nó là hồn khí thôi.

“Mảnh hồn nằm trong đầu Harry Potter.” Voldemort trợn mắt. Harry Potter! Mảnh hồn nằm trong đầu nó? Không thể nào, nếu vậy nó là. Không, hiện tại không còn nữa, mảnh hồn đã trở lại.

“Mày đã gặp thằng nhóc Harry Potter kia?” Hắn nắm hai chân trước nhỏ nhắn của mèo nhỏ, nhẹ nhàng xoa. Mèo nhỏ hí mắt nhìn hắn, nhảy xuống. Cảm nhận được vật nhỏ mềm mại trong tay rời đi, Voldemort bỗng nhiên thấy buồn bực.

Một luồng ánh sáng tím đột nhiên lóe lên, Voldemort nhìn sang. Mèo nhỏ bắt đầu kéo dài thân thể, từ từ cao lên. Cuối cùng, một thiếu niên vẻ mặt mũm mĩm đáng yêu hiện ra trước mặt hắn.

Thiếu niên có mái tóc đen lộn xộn nhưng cũng rất mềm mại, gương mặt tròn trịa mũm mĩm, đôi mắt tím to tròn long lanh, môi nhỏ mũi nhỏ, nhìn cực kỳ đáng yêu. Đặc biệt, sau khi biến thân, cậu không có mặc quần áo! Cơ thể thon dài trắng nõn cứ như vậy bị Voldemort nhìn thấy hết.

Alva không chút xấu hổ, lấy chần bao lại thân thể. “Tôi mời Harry Potter giáng sinh đến đây.” Voldemort vươn tay để cậu ngồi lên đùi mình, hai tay ôm lấy hông cậu.

“Không ngờ em lại là một tiểu mỹ nhân.” Hắc vừa nói vừa dùng tay nắm nhẹ cằm cậu. Alva liếc mắt nhìn hắc, tự nhiên, mèo là loài sinh vật có khung xương tỷ lệ hoàn mỹ nhất. Voldemort buồn cười, hắc hình như vừa bị xem thường.

“Em nói em mời Harry Potter đến biệt thự Malfoy dự tiệc giáng sinh? Ý tưởng không tồi, ta còn đang nghĩ làm sao để bắt nó đây.” Voldemort nhéo nhẹ hông cậu, vừa nhỏ vừa mềm, rất tuyệt.

“Anh đừng có làm vậy, tôi đang lôi kéo cậu ấy về phe mình.” Alva tát bàn tay đang làm vậy trên người mình xuống. Hừ, với cái nhan sắc này mà cũng muốn dụ dỗ cậu? Mơ đi.

“Lôi kéo? Không thể đâu, Harry Potter trung thành tuyệt đối với Dumbledore.” Voldemort lắc đầu, lão ong mật tin tưởng thẳng thóc kia như vậy, làm sao nó có thể phản bội lão.

Alva hơi mỉm cười, vươn ngón tay gãi cằm Voldemort, “A? Phải không.” Nếu vậy thì chưa chắc, người thừa kế Hogwarts làm sao có thể dễ dàng bị người khác điều khiển được.

Nếu Harry thật sự bị lão ong mật kia dụ dỗ, như vậy đích thân cậu sẽ xử lý cậu ta. Nhưng mà, cậu tin tưởng Harry, đặc biệt là sau khi cậu ta đã hoàn thành thí luyện.

Voldemort bị cậu gãi mà tim cũng ngứa theo, hắc cúi đầu hôn lên môi cậu. Alva híp mắt đẩy hắc ra.

“Trừ khi anh trở về hình dáng trước kia, còn không, haha, mơ đi!” Alva ôm cổ hắc, đưa mặt sát vào, khi mũi cách mặt hắc một khoảng liền dừng lại. Cười vỗ nhẹ lên má hắc.

Cậu đứng lên, chỉ ra cửa, “Ra ngoài.” Voldemort nhú mày, hình như đây là phòng hắc mà. Alva đi đến nâng cằm hắc lên, “Muốn ngủ chung với tôi? Tốt lắm, đi thu toàn bộ mảnh hồn về. Tôi không muốn nửa đêm tỉnh dậy lại nhìn thấy một cái mặt rắn trắng bệt không có lỗ mũi.”

Voldemort:... Tim đau quá. QAQ

9. Chương 9: Giáng Sinh

“Đầu Sợ! Mày làm gì ở đây?!” Draco tròn mắt chỉ vào Harry. Snape cũng đen mặt, ra sức trừng cậu. Harry mím môi cúi đầu, ánh mắt Xà Vương lực sát thương rất lớn a.

“Harry, chào mừng đến với biệt thự Malfoy.” Voldemort từ trên lầu đi xuống, cười nói với Harry. Cậu không sợ hắc bằng Xà Vương, nên có thể bình tĩnh đối đáp.

“Đây là hân hạnh của tôi, Voldemort.” Harry vô cảm nhìn hắn. Draco vẫn còn trợn mắt nhìn, Snape mặt không biểu tình nhưng ánh mắt lóe qua một tia kinh ngạc. Từ khi nào Cứu Thế Chủ có thể bình tĩnh chứng chạc như vậy?

“Hôm nay ta đã mời Kẻ Được Chọn đến cùng dự tiệc giáng sinh với chúng ta. Các người phải tiếp đãi nhiệt tình vào. Hiện tại, buổi tiệc nên bắt đầu.” Voldemort ngồi ở chủ tọa, vung tay ra hiệu có thể bắt đầu buổi tiệc.

Death Eater cung kính khom người với hắn, nhạc bắt đầu vang lên.

Harry thấy Snape cứ trừng mình liền nhìn sang nơi khác, lúc này một thiếu niên đi đến cạnh cậu, “Thấy sao? Thú vị hơn ở Hogwarts một mình đúng không?” Giọng nói này, Harry nhìn sang, Alva?

Nếu cậu nhớ không lầm thì Alva cũng gần ngàn tuổi đi? Sao cậu ta lại có hình dáng thiếu niên được vậy?

Nếu Harry nhìn thấy người thừa kế Ravenclaw, như vậy cậu sẽ không quá ngạc nhiên với hình người của Alva nữa.

“Hiện tại cậu đã là đồng bọn của tôi, tôi sẽ giúp cậu hết mức có thể. Giáng Sinh vui vẻ.” Alva cười nâng ly với Harry rồi rời đi. Harry suy tư nhìn theo bóng lưng cậu. Nên làm sao đây? Có lẽ cậu có thể hòa đàm với Voldemort nhỉ.

Draco đi đến cạnh Harry chọt tay cậu, “Nè Đầu Sọc, tại sao mày lại đến đây?” Harry liếc nhìn cậu ta, “Tao được mời, mày không nghe hắn nói sao?” Snape lúc này cũng đi đến.

“Ha, Cứu Thế Chủ vĩ đại nghĩ rằng bản thân có thể một mình đối đầu với toàn bộ Death Eater ở đây sao? Ta không biết rằng ngươi lại có tài như vậy.” Snape châm chọc.

Harry nhún vai cười nói, “Giáo sư Snape, không biết thầy có tin hay không, nhưng mà em nghĩ Voldemort muốn hợp tác với em.” Snape và Draco lập tức cứng ngắc cơ thể.

“Hợp tác? Ngươi với hắn? Cứu Thế Chủ rất cuộc không muốn làm anh hùng nữa mà quyết định làm Death Eater sao?” Snape cố gắng để giọng mình không run rẩy, con của Lily, sao có thể.

“Đầu Sọc, mày đừng nghĩ chuyện này đơn giản như mấy trò trẻ con trong Hogwarts.” Draco nhú mày nói. Harry khá ngạc nhiên khi có thể nhận ra một chút lo lắng từ giọng nói của cậu ta.

“Như vậy không tốt sao? Cậu xem, Dumbledore làm mọi người cô lập cậu, để mặc Umbridge hành hạ cậu, bạn thân nhất thì lại không tin tưởng cậu. Tất cả mọi người ở giới Pháp Thuật đều nghĩ rằng cậu điên rồi.” Alva không biết quay lại từ lúc nào, vỗ nhẹ vai Harry nói.

Âm nhạc, tiếng nói không biết đã im bật từ lúc nào, bây giờ tất cả mọi người đều chú ý đến bên này. Khi nghe Alva nói, không ít Death Eater cười rộ lên. Draco và Snape thì nhíu mày càng chặt hơn.

Harry mặc dù muốn nói những chuyện đó không phải do Dumbledore gây ra, nhưng sau khi vào phòng thí luyện, cậu đã có hiểu biết nhất định về những người lãnh đạo.

Những gì Dumbledore làm, không phải là để cậu càng thêm trung thành với ông hơn sao? Cô lập cậu, để cậu bị thương, sau đó ông xuất hiện, ôn hòa từ ái che chở cậu, nói với cậu rằng, ông tin cậu.

“Harry, tôi sẽ trở thành người bạn thân nhất của cậu, sẽ luôn tin tưởng cậu, mặc kệ mọi người nói thế nào tôi cũng sẽ không bao giờ phản bội cậu. Harry, có thể cho tôi một cơ hội không?” Alva nắm lấy bàn tay cậu, đôi mắt tím lấp lánh chân thành nhìn cậu.

Harry biết mình phải kiên định, nhưng mà sau mọi chuyện, cậu thực sự không thể chịu nổi nữa. Điều Alva nói rất có sức hấp dẫn với cậu, và cả hai đều là người thừa kế. Harry thở dài, gật đầu.

Voldemort cười ha ha đi đến, xoa nhẹ tóc Harry, “Chào mừng gia nhập Death Eater, Harry thân mến. Cậu có muốn nhận dấu hiệu không?” Hắn nói, Alva bên cạnh lập tức đi đến đập lên chân hắn, dùng sức nghiến!

Death Eater:... Nhìn thôi cũng thấy đau rồi.

10. Chương 10: Kết Bạn

“Alva, rất đau đó.” Voldemort kéo Alva vào lòng, nhéo mặt cậu. Alva vẫn đang đập chân hắn, nhưng mà dùng sức nghiến thêm mấy cái. Vẩy ra khỏi tay hắn đi đến cạnh Harry.

“Anh đừng có đem cái thứ ghê tởm đó cho Harry.” Alva nheo mắt đầy nguy hiểm nói. Voldemort cười xoa đầu cậu, hắn đâu thấy dấu hiệu này có gì ghê tởm? Hắn thấy nó cũng đẹp mà.

Draco và Snape kinh ngạc nhìn chuyện vừa xảy ra. Đó là ai? Vậy mà lại dám lên giọng với Dark Lord, không những vậy, Lord còn không giận dữ cho cậu ta mấy cái Crucio.

Bên này, Bellatrix cung kính đi đến, “Lord, chân ngài không sao chứ? Em có thể...” Nói đến đây cô đỏ mặt. Alva liếc sang, “Bella, không cần quan tâm đến hắn. Đây là do hắn tự làm bậy. Ngạo mạn là một trong thất đại tội, tôi đang giúp hắn sửa lỗi đó.”

Bella yên lặng quay lại chỗ đứng. Lần đầu gặp, cô đã bị cậu ta chinh cho rất thảm, bây giờ chỉ cần có Alva ở gần, Bellatrix sẽ không tùy tiện phát điên đánh người.

“Thất đại tội?” Draco và Harry đồng thanh hỏi? Hỏi xong liền trừng mắt nhìn nhau. Alva cười nhìn hai

người, gật đầu, “Phải, ngạo mạn là một trong thất đại tội, mà hình phạt chính là, hỏa thiêu. Voldy, anh sẽ không muốn mỗi mảnh hồn đều bị lửa quỷ thiêu qua một lần đấy chứ?”

Để phá hủy hồn khí cần một trong ba thứ: Nọc xà quái, kiếm Gryffindor và lửa quỷ.

Voldemort im lặng một chút, trùng hợp sao? Thứ có thể phá hủy hồn khí và mảnh hồn là lửa quỷ, hình phạt của ngạo mạn cũng là bị hỏa thiêu. Hắn ngẩng đầu nhìn Alva.

Cậu nhún vai cười nói, “Mấy vị thần khi không có gì làm thì thường cùng nhau trao đổi giao lưu ấy mà.” Nói rồi nhìn sang Harry, “Harry, cậu có thể cho Draco một cơ hội làm bạn cậu không? Tình bạn của Slytherin sẽ không dễ vỡ như Gryffindor đâu.”

“Ai muốn làm bạn với nó chứ?” Draco và Harry đồng thanh nói, xong lại nhìn nhau, “Ai cho mày nói theo tao?” Dừng một lúc, lại trừng mắt nhìn nhau. Chết tiệt, vì sao mình phải làm bạn với Malfoy/ Đầu Sọc chứ.

“Hai người thật thân thiết mà, hợp ý nữa. Sao cả hai không cùng nhau ra vườn tâm sự một chút, chỉ là, đừng có đánh nhau.” Alva vỗ tay một cái, cười nói với họ, xong còn nhẹ nhàng đẩy họ đi.

“Lo lắng? Nếu vậy anh có thể đi theo sau họ, giáo sư Snape.” Alva nhìn người đàn ông mặt vô cảm bên cạnh, chớp mắt ngây thơ nhìn anh. Snape liếc nhìn cậu, hừ lạnh rồi đi ra ngoài.

Alva nhún vai, anh ta chịu “hừ” một cái là đã rất tốt rồi. Nên biết Salazar nếu không thích thì sẽ trực tiếp ngó lơ luôn đó. Nhớ có lần Xà Tổ và Sư Tổ cãi nhau, Salazar suốt một tuần không thèm nhìn Godric. Cuối cùng vẫn là Godric đi giải hòa trước.

Khi buổi tiệc sắp kết thúc, Harry và Draco đi vào. Bầu không khí giữa họ không còn gương cung bật kiêu nữa, mà thay vào đó là vài phần thân thiết. Không biết đã xảy ra chuyện gì nhỉ?

Snape đi vào sau họ, mặt anh vẫn vô cảm, nhưng ánh mắt khá hoảng loạn. Có lẽ trong lúc nghe hai người họ nói chuyện, anh ta đã phát hiện một bí mật nào đó chăng?

Alva không quan tâm, cậu đi đến cạnh Bellatrix, “Bella, vài ngày nữa cô đi lấy chiếc cúp Hufflepuff về đây.” Hiện tại nên bắt đầu thu hồi các mảnh hồn rồi. Thật là, lúc trước đẹp trai biết bao, bây giờ lại. Đầu hẳn chắc chắn đã bị Dumbledore làm hỏng.

Bella thắc mắc, “Cần nó làm gì sao?” Đó chỉ là một chiếc cúp thôi mà. Lord lại lệnh phải bảo vệ nó cẩn thận, cô vẫn luôn thắc mắc nhưng không dám hỏi. Nhưng trước mặt là Alva, chỉ cần hỏi, cậu sẽ trả lời.

Alva cười vén mớ tóc quăng của cô ra sau lưng, ý vị sâu xa nhìn cô, “Cần nó để khôi phục diện mạo cho Voldy.

Bellatrix: Cô lập tức đi lấy liền! ()

=====

Mei:

Cho ai muốn biết, người thừa kế Ravenclaw là shota! Shota! Shota! Điều quan trọng nói 3 lần =)))

Đến khi em nó lên sân đường nhằm thành loli nha ~O^__^O~ (Ồ lỗ miệng nói ra sở thích của em rồi:))

~ 6/12/2018 ~

11. Chương 11: Hermione

Mọi người phát hiện sau kỳ nghỉ Giáng Sinh Harry Potter liền thay đổi. Khí thế trở nên thành thực hơn, làm việc ổn trọng hơn. Đặc biệt là khi đối mặt với Umbridge chửi rủa cũng chỉ là mỉm cười ôn hòa đáp lại, làm họ ta tức muốn chết nhưng lại không thể làm gì.

Tập thể Hogwarts vẽ mặt như này: (_)

Có phải Merlin đã quyết định phản công vua Arthur rồi không? Hay là kẻ - mà - ai - cũng - biết - là - ai - đây quyết định dùng tình yêu thương cảm hóa mọi người gia nhập Death Eater?

Nếu không, vì sao họ lại nhìn thấy Kẻ Được Chọn - Harry Potter đang nói cười vui vẻ với đối thủ suốt năm năm - Draco Malfoy?

Hermione và Ron cũng mang vẻ mặt không thể tin được. Hermione còn đỡ, cô điều chỉnh cảm xúc rất nhanh, nhưng Ron thì khác, cậu ta trực tiếp bị dọa choáng váng, đã được nâng đến phòng y tế.

Hermione suy tư nhìn Ron nằm trên giường bệnh. Cô cảm thấy, Ron quá dễ xúc động. Có lẽ cô nên luyện tập cho cậu một chút, mắc công sau này gặp chuyện gì đó lại ngã ngựa ngất xỉu.

- _____

Hermione lôi kéo Harry đến gần bìa Rừng Cấm, thấy xung quanh không có ai liền nói, “Harry, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì? Tại sao cậu lại đột nhiên thân thiết với Malfoy?”

“Không có gì, chỉ là mình đột nhiên nhận ra, Draco cũng rất đáng yêu.” Harry không sao cả nhún vai.

Hermione tròn mắt nhìn cậu, “Draco? Đáng yêu? Harry à, mình cảm thấy từ ”đáng yêu” này hoàn toàn không ăn nhập gì với Malfoy. Còn “Draco”, chỉ vài ngày lễ mà hai người đã thân đến mức gọi tên đối phương? Cậu không có bị Malfoy chuốc tình được hay thứ gì đại loại vậy chứ?”

Cô nghi hoặc nói, sau đó càng nói càng thấy đúng. Có phải tên Malfoy kia đã có tình ý với Harry lâu rồi không? Nếu không tại sao cậu ta cứ phải đi gây chuyện với họ làm gì?

Harry dở khóc dở cười nhìn Hermione trí tưởng tượng bay xa, cậu vỗ vai cô nói, “Không có chuyện đó đâu, mình chỉ là, ừm, cảm thấy Draco không tệ lắm. Nếu có thể cậu nên thử tiếp xúc với cậu ấy, ngoại trừ dáng vẻ kiêu ngạo và giọng điệu thiếu đánh, cậu ta thực sự là một người khá tốt.”

Hermione đau đầu day trán, “Harry à mình chỉ cần vừa thấy vẻ mặt cậu ta là đã muốn đâm cho một phát rồi, còn muốn mình bỏ qua dáng vẻ nhìn tâm hồn? Nếu cậu ta cho mình đâm một cái trước, có lẽ mình sẽ suy nghĩ lại.”

Harry nghe vậy liền che miệng cười, cậu vẫy tay với phía sau, Hermione nghi hoặc quay đầu liền thấy Draco từ hàng cây đi ra. Cậu ta vẻ mặt không tình nguyện, chùng chừ nói, “... Nếu đâm xong, cậu cho tôi một bình dược hồi phục, như vậy, đâm đi.” Một bộ thấy chết không sờn.

Hermione:...

Rốt cuộc đã có chuyện gì xảy ra với hai người này!

- _____

Một thời gian sau Hogwarts lại oanh động. Lý do là vì, sau Kẻ Được Chọn, người tiếp theo thay đổi chính là Hermione Granger.

Cô vậy mà có thể nói chuyện vui vẻ với Malfoy? Có thể cùng nhau đi đến thư viện? Thậm chí còn làm quen với Zabini và Parkinson bên Slytherin!

Nói vậy có phải Kẻ Được Chọn mắc bệnh kỳ quái gì đó, rồi lay sang cho Hermione không?!

Tập thể Hogwarts: (_)

Tam Giác Vàng ba người đã có hai người đột nhiên thay đổi, như vậy Ron Weasley thì sao? Cậu ta có thay đổi luôn không?

Đáp án: Ha ha. Dĩ nhiên là có.

12. Chương 12: Ron

“Nói cho mình nghe đi, rốt cuộc hai cậu làm sao vậy?” Ron gãi đầu nhìn Harry và Hermione. Tại sao hai người họ lại đi chung với Malfoy? Tại sao lại bắt đầu thân thiết với Slytherin?

“Không có gì, chỉ là mình phát hiện, Draco là một thiên sứ vừa đáng yêu lại xinh đẹp.” Harry dùng giọng điệu mơ màng nói.

Ron:... Cậu dùng thiên sứ để hình dung Malfoy, nếu để nó biết được nó chắc chắn sẽ nguyên rửa chết cậu.

Hermione trừng mắt nhìn Harry, “Cậu đừng đùa. Ron cậu đừng nghe Harry nói bậy. Thực ra thì, Malfoy tốt lắm, cậu ta chỉ là, ờ thì, hơi kiêu ngạo hơi độc miệng hơi tự đại một chút, nhưng con người cậu ta tốt lắm. Thật đó.” Cô cân nhắc một lúc, nhẹ nhàng nói với Ron.

Cô sợ Ron không tiếp thu được lại ngắt xiu mất.

Harry bên này lại nhượng mảy, “Đúng vậy, cậu ta chỉ ”hơi” kiêu ngạo “hơi” độc miệng mà thôi. Còn về phần tự đại, mình thấy thực ra dùng “hơi” để hình dung là không đủ.”

Ron trợn mắt nhìn hai người, “Cho mình xin đi, như vậy mà chỉ ”hơi”? Được rồi, không nói đến nó rốt cuộc là kiêu ngạo hay độc miệng hay tự đại. Nhưng mà, mình chỉ cần vừa thấy nó liền muốn đánh nhau.”

Hermione ngập ngừng một chút, ôn hòa nói, “Thôi nào Ron, cậu có thể thử nói chuyện nhẹ nhàng với Malfoy. Nếu thực sự không được, tội mình sẽ không ép buộc cậu.”

Thực ra cô không quá tin tưởng, dù sao thì Weasley và Malfoy luôn như nước với lửa. Cho dù Draco chịu phối hợp nhưng Ron lại không, như vậy mọi chuyện chỉ là công dã tràng.

Ron nhú mảy, cậu nghĩ nghĩ một lúc rồi bĩu môi, “Được rồi, mình sẽ cố gắng không đánh nhau với cậu ta. Nhưng mình nói trước, chỉ là thử thôi đó.”

Hermione thấy cách mạng tư tưởng đã thành công, lập tức vứt bỏ dáng vẻ nhẹ nhàng này giờ, cười vỗ mạnh lên lưng Ron một cái thật kêu, “Như vậy mới là Gryffindor chứ. Gặp thử thách không lùi bước. Ha. Hi hi hi.”

Ron trợn mắt nhìn cô: Đánh đau đó! ()

- _____

McGonagall thấy Snape đi ngang qua lập tức gọi lại, “Severus, anh biết có chuyện gì xảy ra với nhóm Harry không? Ý tôi là, bọn nhỏ đó không phải luôn chán ghét nhau sao, tại sao đột nhiên lại...”

Bà rất vui khi bọn nhỏ có thể hòa thuận vui vẻ với nhau, nhưng mà, chuyện này đến quá đột nhiên, làm bà không thể không nghi ngờ có âm mưu gì đó trong này hay không.

Snape mặt vô cảm, “À, ta nghĩ có lẽ là do chúng vừa phát hiện ra một chân lý nào đó.” Mặc dù anh cũng không ngờ đến việc này, nhưng ít nhất, hiện tại Hogwarts hòa thuận hơn nhiều.

Đúng vậy, một chuyện mà ngay cả Harry và anh cũng không ngờ được.

Từ khi nhóm Tam Giác Vàng Gryffindor đi chung với nhóm Draco, thì những Slytherin khác cũng trở nên thu liễm rất nhiều. Họ không còn trào phúng trêu chọc Gryffindor, thậm chí đôi khi họ còn có thể giúp đỡ nhóm Gryffindor.

Tình cảnh ấy... rất ba chấm. Trên cơ bản chính là, mụ Umbridge đang bắt bẻ chuẩn bị trừng phạt Gryffindor, kết quả Peeves từ đâu đó bay đến ném một xô nước thuốc vào người mụ ta.

Umbridge lập tức rống giận la mắng Peeves, hoàn toàn làm lơ bọn nhỏ Gryffindor. Kết quả, nhóm Slytherin không biết trốn gần đó từ khi nào lập tức lao ra kéo nhóm Gryffindor chạy.

Đúng vậy, kéo chạy. Nhóm Gryffindor hoàn toàn ngơ ngác không biết chuyện gì vừa xảy ra, chúng chỉ có thể bị động mà đi theo nhóm rắn nhỏ.

Sau đó, dĩ nhiên là nhóm rắn nhỏ sẽ mặt kiêu ngạo rồi đi như thể chuyện này không có liên quan đến họ. Thậm chí khi bị gọi lại để cảm ơn, bọn họ sẽ vẻ mặt kiêu ngạo, nếu bỏ qua gò má đỏ ửng, giọng nói hơi ấp úng nhưng vẫn đầy phong thái Slytherin nói, “...Hả? Tụi này không biết mấy cậu đang nói gì.”

Khi vừa nghe chuyện này, Harry đã hỏi Alva, sau đó biết được, cậu ta mượn danh nghĩa Voldemort làm công tác tư tưởng cho học sinh Slytherin. Khụ, sai rồi, là cho các gia tộc máu trong ở giới Phép Thuật, sau đó họ viết thư dạy lại cho đám học sinh.

Kết quả khá tốt, đặc biệt là với Gryffindor.

Hiện tại nếu cậu hỏi một Gryffindor bất kỳ về nhà Slytherin, nếu là tân sinh thì càng tốt, người đó sẽ nói là: thực ra Slytherin khá tốt, họ chỉ là hơi ngạo kiêu mà thôi.

Harry nghĩ, cậu cũng nên làm công tác tư tưởng cho nhóm Gryffindor một chút.

Ravenclaw và Hufflepuff nhìn tình trạng hai nhà đang dần hòa thuận hơn, đột nhiên thấy tủi thân. Họ cũng muốn gia nhập vào bầu không khí này.

Một lần nọ, một nhóm Slytherin đi đến chỗ Ravenclaw đang ngồi, người dẫn đầu kiêu ngạo héch cằn, “Bài tập này... các cậu biết làm không?” Cậu ta nhìn rất kiêu ngạo, nhưng tai đã đỏ lên rồi.

Học sinh Ravenclaw nhìn cậu ta, lại nhìn đề bài. Với sức quan sát cực mạnh của họ, rất dễ dàng nhìn thấy đôi lỗ tai đỏ bừng kia. Họ cười rộ lên, đáng yêu quá đi.

“Biết chứ, để tụi mình chỉ cho.”

Nhóm Hufflepuff thấy vậy cũng cầm đề bài đi đến.

Trong góc tối không ai chú ý, một con mèo đen đang lười biếng nằm liếm chân. Nó híp mắt nhìn bầu trời, xa xa một quả cầu lửa đang bay đến.

13. Chương 13: Phoenix

Xoảng!

Tiếng vang làm kinh động các giáo sư và học sinh. Khi mọi người chạy lại xem mới phát hiện, cửa kính phòng hiệu trưởng vừa bị đập.

“Không có việc gì, các trò mau rời khỏi đây, sắp đến giờ học buổi chiều rồi.” McGonagall đi đến giải tán nhóm học sinh.

Bà nhìn thoáng qua, không khó thấy nhiều nhóm học sinh gồm cả bốn nhà đang tụm lại bàn tán. Hóng chuyện ấy mà, là thú vui của tất cả mọi người bất kể người ở nhà nào.

McGonagall đi đến phòng hiệu trưởng. Vừa bước vào lập tức một luồng khí nóng rực quét qua. Rất nóng, nhưng bà lại thấy lạnh run.

“Hiệu trưởng, thầy có bên trong không?”

“Ồ Minerva, mau vào.” May mắn Dumbledore đáp lại. Ông không bị thương, chỉ là. Ông tiếc nuối nhìn đồng kẹo sô cô la éch của mình bị chảy hết sạch, ông phải để dành rất lâu mới được nhiều như vậy đó.

Dumbledore nội tâm: Kẹo sô cô la! QAQ

“Hiệu trưởng, thầy không sao chứ?” McGonagall đi vào mới phát hiện, bên trong còn nóng hơn luồng gió khi nãy nữa. Bà có cảm giác bản thân sắp bị nướng chín!

“Ồ ta không sao Minerva. Ta chỉ là, có một vị khách ghé thăm thôi.” Dumbledore vẫn còn tiếc nuối mở sô cô la, vì vậy giọng của ông có chút rầu rĩ.

“A?” McGonagall kinh ngạc nhìn ông. Khách? Bà nhìn quanh, lập tức phát hiện, trên bàn hiệu trưởng đang đứng một con phượng hoàng! Toàn thân nó đỏ rực, đường cong thân thể lưu luyến. Đây là một con phượng hoàng trưởng thành!

“Ôi Merlin! Tôi... Tôi tưởng rằng... Fawkes, là con phượng hoàng cuối cùng.” McGonagall thì thào, bà vươn tay che miệng, sợ mình lớn tiếng sẽ dọa sinh vật xinh đẹp này bay mất.

Dumbledore lúc này đã thoát khỏi sự đau buồn từ những chiếc sô cô la. Ông hiền hòa nói với con phượng hoàng trên bàn. “A, thật sự rất xinh đẹp. Không biết vị này, đến đây vì chuyện gì?”

Phượng hoàng nghiêng đầu nhìn ông, nó giương cánh, một đôi cánh đầy xinh đẹp, sau đó mở miệng cất tiếng ca. Giọng ca mờ ảo nhưng lại đầy ấm áp và dịu dàng.

Dumbledore và McGonagall cùng nhắm mắt lại. Thật là một giọng ca hay. Cảm giác cả cơ thể như được ánh mặt trời gột rửa, thoải mái lại ấm áp. Bởi vì nhắm mắt đắm chìm vào tiếng ca, hai người không nhận thấy được Hogwarts có một rung động nhỏ.

Hogwarts đang nói: Chào mừng trở về!

Tiếng ca chấm dứt, sau đó, con phượng hoàng bắt đầu vỗ cánh, nó bay lên. Nhưng lại không bay xa, nó chỉ bay vòng quanh, đến khi cơ thể nó bắt đầu sáng chói rực rỡ. Dumbledore và McGonagall lại phải tiếp tục nhắm mắt lại.

Từ ngoài nhìn, có thể thấy phòng hiệu trưởng phát ra ánh sáng rực rỡ.

Đến khi ánh sáng biến mất. Vừa mở mắt liền thấy một cô gái cực kỳ xinh đẹp và quyến rũ. Cô có mái tóc xoăn rực lửa, một đôi mắt đỏ tươi như hỏa diễm. Mặc dù mắt cô cũng là màu đỏ, nhưng nó không lạnh lẽo và tàn ác như của Voldemort, mà nó lại ấm áp và dịu dàng, cùng với kiên định.

Thân hình cô cực kỳ nóng bỏng, ờ thì, vì áo chỉ che đi bộ phận chủ yếu, tay áo kéo dài, phía dưới là một chiếc váy dài chấm đất.

Da cô rất trắng, kết hợp với bộ trang phục màu đỏ càng làm cô nổi bật hơn. Cô nhìn quanh, rồi ánh mắt dừng lại trên người Dumbledore nói, “Ta là Phoenix. Là người thừa kế Gryffindor.”

Người thừa kế Gryffindor? Dumbledore và McGonagall đồng thời nheo mắt.

Dumbledore ôn hòa hỏi, “Cô là người thừa kế Gryffindor sao. Ta có thể hỏi, cô thừa kế khi nào không?”

Phoenix rất tự nhiên gật đầu, “Ngàn năm trước. Trước khi Godric và ba nhà sáng lập khác lựa chọn giấc ngủ sâu. Ngài đã chọn ta làm người thừa kế.”

“Vậy, ngoài cô ra, ba nhà khác thì sao?”

“Họ cũng có người thừa kế. Chỉ là chúng ta đã lâu không gặp nhau. Hiện tại, người thừa kế Hogwarts đã xuất hiện, chúng ta có nhiệm vụ giúp đỡ người đó chấn hưng Hogwarts.”

Người thừa kế Hogwarts? Dumbledore nheo mắt. Ông hỏi, “Có thể cho ta biết. Người thừa kế Hogwarts là ai sao?”

Phoenix cong môi cười, “Ta đến đây chính là vì muốn gặp người đó. Đó là, Harry Potter.”

14. Chương 14: Ngự Tỷ Phoenix

Nhóm Harry đang ngồi trên bãi cỏ gần Hồ Đen. Họ cũng nghe thấy tiếng động, nhưng lại không lập tức chạy đến xem. Bởi vì Harry nhận được tin nhắn của Alva.

Người thừa kế Gryffindor đến.

Draco kinh ngạc, “Người thừa kế Gryffindor? Đến khi nào?” Tại sao bọn cậu không thấy.

“À. Chính là quả cầu lửa đã va chạm với cửa sổ phòng hiệu trưởng.” Harry nhún vai nói. Không hổ là Gryffindor, vừa xuất hiện đã oanh động như vậy.

Blaise lập tức cười rộ lên, “Ha ha ha va chạm hay lắm. Mặc dù là người thừa kế Gryffindor, nhưng mà chỉ bằng việc này, tôi đã có ấn tượng khá tốt rồi.”

Lúc này Fawkes bay đến thả một mảnh giấy lên chỗ Harry rồi bay đi. Cậu nhìn lướt qua rồi nói, “Hiệu trưởng gọi mình.” Nói rồi đứng lên rồi đi.

Ron còn nói vọng theo, “Harry, lát về cậu phải miêu tả lại người thừa kế Gryffindor cho mình nghe đó.”

Harry vẫy tay tỏ vẻ đã biết.

- _____

“Harry Potter?” Phoenix nhú mồm nhìn thẳng bé chỉ khoảng mười hai mười ba tuổi trước mặt. Quá nhỏ đi!

“Vâng. Xin chào, người thừa kế Gryffindor.” Harry khóe môi run rẩy, cậu dùng lễ nghi tiêu chuẩn chào hỏi.

Dumbledore và McGonagall không nghi ngờ gì, dù sao dạo này Harry luôn đi chung với Slytherin. Cậu học được lễ nghi gì đó cũng không là gì.

Phoenix mày nhăn càng sâu, “Cậu bao nhiêu tuổi?”

“A? Mười lăm.” Harry ngơ ngác nói.

“Mười lăm?!” Phoenix đột nhiên lớn giọng dọa Dumbledore run lên, viên kẹo gián liền từ trên tay rơi xuống. Ông lật đật cúi người nhặt, nhưng thật bất hạnh, nó đã biến thành một bãi nước.

Dumbledore lại tiếp tục buồn rầu. Kẹo gián, mày ra đi quá nhanh.

Harry cũng run lên. Mặc dù cậu đã vượt qua thí luyện, đã trưởng thành hơn. Nhưng đối mặt với một vị có năng lực “sư tử rống” ngang ngửa bà Pomfrey, cậu theo bản năng sợ hãi một chút.

Phoenix rống lên, sau đó đi đến nắm lấy cánh tay Harry, rồi sờ mặt, ngực, eo, chân thậm chí mông cũng không bỏ qua. Harry mặt đỏ bừng đứng đó.

Phoenix lùi lại, lạnh mặt nói, “Cậu dám nói mình mười lăm tuổi? Nhìn cơ thể cậu xem, gầy tong gầy teo như vậy. Chỉ mông có một chút thịt.” Cô nhún vai.

Harry cào tóc không nói. Vị này, quả nhiên cùng hệ với bà Pomfrey.

Phoenix quay đầu nhìn vị hiệu trưởng nào đó đang thương tiếc cho viên kẹo gián tội nghiệp mà đã vô tình bỏ lỡ màn kiểm tra vừa rồi. “Dumbledore, ai là người giỏi độc độc nhất Hogwarts? Ta muốn gặp.”

“À... là Severus...” Nói rồi ông gọi Snape lên đây.

...

“Dumbledore. Nếu không có việc gì quan trọng thì nói mau, ta có rất nhiều việc phải làm.” Snape vừa đến lập tức nhăn mặt. Ở đây quá nóng.

“Anh là Severus?” Phoenix hỏi, vừa nãy Dumbledore nói như vậy.

Snape cau mày nhìn cô, “Ta là Severus Snape. Ta không nghĩ chúng ta biết nhau, cô có thể gọi ta là Snape.”

Phoenix nhướn mày, “Được thôi, Snape.” Nói rồi cô kéo tay Harry đẩy mạnh vào ngực anh.

Phản xạ có điều kiện Snape lập tức giang tay ôm chăm lấy cậu. Phục hồi tinh thần, hai người liền mắt to trừng mắt nhỏ. Không khí lập tức xấu hổ lên.

Phoenix mới mặc kệ tình trạng của hai người, cô kiêu ngạo nói, “Ta cho anh ba tháng. Lập tức nuôi béo Harry.”

Snape nghe cô nói, theo bản năng xoa nắn một chút người trong ngực. Quả thật rất gầy. Sau đó, anh thấy Harry đỏ mặt.

Mặt cậu rất trắng, khi đỏ lên nhìn rất đáng yêu, đôi mắt xanh lục lấp lánh lấp lánh nước. Snape chợt cảm thấy, thằng nhóc này cũng không đáng ghét lắm.

Sau đó anh quay sang nói với Phoenix, “Vỗ béo? Béo quá nhanh sẽ ảnh hưởng sức khỏe.”

“A? Vậy thì... anh muốn làm sao thì làm. Chỉ cần Harry nhìn giống với số tuổi hiện tại của cậu ta là được.”

15. Chương 15: Umbridge Xui Xẻo

Một thời gian tiếp theo Hogwarts trở nên cực kỳ yên bình. A, dĩ nhiên là với bọn học sinh rồi, khoảng thời gian này không bị cái âm thanh đầy “ngọt ngào” của Umbridge tra tấn. Quả nhiên thật yên bình.

Lại nói một chút đến Umbridge. Vị này đã trải qua một khoảng thời gian đầy mạo hiểm.

Đơn giản tới nói. Học sinh Hogwarts chính là nghịch lân của người thừa kế. Lúc trước không có ai ở nên không sao, hiện tại, không tính Alva, chỉ tính Phoenix thôi cũng đủ hành hạ mụ tới chết.

Alva thật ra không thích động tay chân đánh nhau, nên việc này dĩ nhiên do cô nàng Phoenix nóng nảy ra tay. Vị này chính là rất có tiếng tăm ở ngàn năm trước. Ừm, có tiếng là “Sư tử mẹ”, đặc biệt hung!

Lại nói đến Umbridge, dạo này mụ ta đặc biệt xui xẻo. Đang đi trên đường, có thể bị một quả Bludger không biết từ đâu bay đến hù một trận. Có lẽ mình rất may mắn nên đã tránh thoát, mụ tự an ủi mình như vậy.

Tiếp theo, khi Umbridge đến Đại sảnh để ăn trưa. Trên đường đi có thể bị Peeves đùa chết. Không biết cậu ta bị cái gì kích thích, thế nhưng đặc biệt thích quẩn lấy mụ đùa giỡn.

Ngay cả ngài Nam tước cũng không thèm quan tâm. À, cả Filch nữa, ông cũng đồng dạng không một chút

để ý.

Hiện tại, Umbridge đã không còn bộ dáng chỉnh chu như lúc trước. Chỉ cần bà vừa bước ra khỏi phòng, lập tức bị đủ thứ nguyên nhân làm thành một bộ đầu tóc rối xù, quần áo rách tung tóe.

Ờ... rất giống vừa bị người khi dễ xong. Mặc dù không có ai đủ can đảm khi dễ mụ ta.

Hiện tại, Umbridge tóc bị cháy một nửa, mặt đen xì xì, quần áo dính đầy dục, làn da ửng đỏ nổi mụn nước. Dựa theo nhận xét của Ron chính là, bây giờ mụ mới giống một con cóc.

Umbridge không để ý tình trạng của mình, một đường xông thẳng đến phòng hiệu trưởng. Giữa đường mụ bị một con mèo đen từ đâu xông ra cào mạnh vào mặt.

“A! Đáng chết! Đồ quỷ quái chết tiệt!”

Mụ hét ầm lên, rút đũa phép phóng lung tung khắp nơi, “Crucio! Crucio! Crucio!” Có lẽ mụ đã quá tự tin với năng lực của mình. Hậu quả chính là, mụ dùng hết ma lực, hiện tại chỉ có thể cả người mềm nhũn nằm trên hành lang vắng vẻ.

Có vẻ như, mụ ta sắp chết ở một nơi không ai biết.

- _____

Alva cào móng vuốt lên đầu con sư tử đá trước phòng hiệu trưởng. Ta cào! Ta cào! Ta cào!

Thật. Ghê tởm!

Alva bực bội nhảy lung tung trên đầu nó, dậm qua dậm lại. Lâu lâu còn vươn chân đánh đánh lên đầu nó cho hả giận, sau đó tiếp tục dậm.

Đáng lý ra cậu không nên dùng tay không cào mụ ta! Thiệt hối hận mà!

Phoenix từ xa nhìn thấy cậu, hai mắt lập tức sáng lấp lánh nhào tới, “Oa a! Alva! Ôi sao cậu vẫn cứ đáng yêu như thế này chứ! Cậu... Phi phi phi! Quần Merlin! Đó là mùi gì! Thật kinh tởm!”

Phoenix đang hưng phấn ôm chầm lấy Alva, lập tức bị cậu nhét chân vào miệng. Một mùi, à, có lẽ là nước hoa, xông thẳng lên não.

Ừm, sau đó cô phun ra.

Cô một chút cũng không để ý hành động của Alva, phun xong lại cười hì hì ôm chặt cậu, “Alva cưng à, mùi này thật sự rất ghê tởm. Chúng ta đi tắm đi. Cùng. Nhau. Tắm. Oa a ha ha cưng thật mềm! Alva!”

“Meo!!!”

“Ấy Alva đừng chạy mà!”

Từ đây chúng ta biết được. Ngự tử Phoenix thật ra là một miêu nô. Mọi người không nhìn lầm đâu, đúng vậy, một con chim là miêu nô!

Thật ra cũng không khó chấp nhận lắm.

Trong phòng hiệu trưởng, Dumbledore nhét một viên kẹo gián vào miệng, híp mắt cười nói với mấy bức tranh, “Alva là người thừa kế Slytherin đi. Cậu nhóc đó thật hoạt bát. Ha ha ha.”

=====

Tác giả lảm nhảm:

Bộ này ngắn hơn bộ nhà khoa học nhiều, nếu tui siêng một chút, có khi bộ này sẽ hoàn trước.

Và, mấy người thừa kế thật sự là một đám kỳ ba =)))

~ 21/1/2019 ~

16. Chương 16: Edsel Đến Đây!

Gần Hồ Đen, một nhóm gồm sáu học sinh đang cùng nhau làm bài tập. Trong đó có một Gryffindor, một Slytherin, hai Ravenclaw và hai Hufflepuff. Họ vừa làm bài tập vừa đùa giỡn, ăn uống với nhau.

Tình cảnh này xuất hiện ở khắp nơi trong Hogwarts.

Một học sinh Ravenclaw bỗng nhiên kinh hô chỉ vào Hồ Đen, “Các cậu nhìn, đó là cái gì?”

Mọi người quay đầu nhìn xem. Chỉ thấy Hồ Đen ngày thường luôn yên lặng hiện tại đột nhiên nổi sóng. Những con sóng rất nhỏ, sau đó ngày càng lớn, nước cũng bắt đầu dâng cao lên.

“... Sẽ không phải là con mực trong hồ cảm thấy buồn chán nên muốn đi lên chơi đi?” Học sinh Hufflepuff chùng chừ nói.

“... Có lẽ.” Học sinh Slytherin nhăn mày gật đầu.

“Thật sao thật sao? Khi nào nó lên tới?” Học sinh Gryffindor hưng phấn lay mạnh tay học sinh Slytherin.

Xà nhỏ trợn mắt nhìn trời, ai biết khi nào nó lên tới. Có khi này giờ nó chỉ đang làm vận động một chút thôi thì sao.

Lúc này sóng đã dâng cao trào lên bãi cỏ, học sinh xung quanh sôi nổi đứng lên chạy ra xa. Nhưng họ không rời đi mà đứng yên đó vừa nhìn vừa thảo luận.

“Oa sóng thật lớn!”

“Bên dưới là cái gì?”

“Con mực.”

“Có thể tạo sóng lớn như vậy, chắc nó cũng lớn lắm ha.”

“Ừ, lớn lắm, đủ để cậu ăn hết đời.”

“Thật sao!”

“... Đùa thôi.”

Phía trên là đoạn đối thoại của học sinh năm nhất nhà rắn và nhà lửng.

Sóng nước ngày càng lớn, học sinh tụ tập lại xem cũng ngày càng nhiều. Lúc này, họ nhìn thấy một cái đuôi cá màu xanh lam. Đuôi cá rất đẹp, mặt trời chiếu rọi như được bao phủ một tầng lam quang mờ ảo.

Mọi người gần như ngừng thở, yên lặng chờ đợi.

Sau đó, họ nhìn thấy chủ nhân đuôi cá ngoi lên mặt nước. Đó là một cô bé khoảng mười tuổi, tóc dài màu lam sậm, mắt đen. Cô bé chống hai tay lên thành hồ tò mò nhìn mọi người, sau đó hai mắt cô sáng lấp lánh nhìn nhóm học sinh vẫn đang ngồi tại chỗ gần đó.

Cô cong khoe môi hì hì cười, dùng sức nhảy lên tạo thành một đường cong xinh đẹp. Vệt nước bắn lên không trung, phản chiếu dưới ánh nắng tạo thành một cầu vồng nhỏ giữa hồ.

Khi cô bé chạm đất, đuôi cá đã biến mất, thay vào đó là một cái đầm Lolita màu xanh biển cực kỳ xinh đẹp. Lúc này mọi người mới thấy rõ mặt cô, đó là một vẻ đẹp mỹ lệ mà lại trong sáng đáng yêu.

Lớn lên đây nhất định sẽ là một tuyệt thế mỹ nhân. Tất cả mọi người nghĩ như vậy

Cô bé ngây thơ nhìn quanh, sau đó chạy bước nhỏ đến chỗ nhóm học sinh. Đôi hoa tai của cô lắc lư tạo thành một làn điệu thần bí lại quyến rũ, làm người ta hận không thể đuổi theo để lắng nghe kỹ hơn.

“Hi hi hi, mấy anh chị có biết Phoenix ở đâu không?”

Cô bé cong môi cười hời, giọng cô mang một sự mềm mại lại thánh khiết như tinh linh, làm người ta muốn đắm chìm vào trong đó.

Lại nói đến Phoenix.

Phoenix hiện tại rất nổi tiếng, đặc biệt là với nam sinh năm sáu năm bảy. Nữ sinh khi nhắc đến cô sẽ là một bộ vừa hâm mộ vừa ghen tị vừa hận, còn nam sinh sẽ là một bộ mơ màng say mê.

“... Chắc là... ở phòng hiệu trưởng.” Học sinh Hufflepuff ngơ ngác nói.

“Cảm ơn anh chị nha.”

Cô bé cười hì hì, trên má hiện lên hai lúm đồng tiền nhỏ nhắn, vẫy tay rồi chạy đi.

Sáu học sinh: Đáng yêu quá!

Những học sinh còn lại: Oa tại sao không hỏi bọn này! Ta hận! QAQ

- _____

Dumbledore đang đùa Fawkes, ông cầm một con gián đưa đến trước mặt nó, nghiêm trang nói, “Fawkes, nhìn xem, kẹo gián này rất béo rất ngon, ăn thử không?”

Fawkes khinh bỉ nhìn ông, dừng nghĩ nó không biết ông tính làm gì, muốn dụ dỗ nó ăn con gián chứ gì. Mơ đi. Nó quay đầu sang chỗ khác, không thèm quan tâm.

“Thôi nào Fawkes, đây thật là kẹo gián, không phải con gián đâu. Nếu mày không ăn, vậy ta sẽ ăn một mình đó.”

Dumbledore cười híp mắt nhìn nó, há miệng vờ như muốn ăn. Fawkes liếc mắt nhìn, dám ăn? Kẹo thật hở? Mắt thấy ông thật sự sắp ăn “viên kẹo” kia, nó há mồm tính giành lấy.

Rầm!

Dumbledore tay run lên, con gián lập tức rớt vô miệng ông.

“Khụ khụ khụ!” Ông sắc lên, vẻ mặt trắng bệch muốn nôn. “A! Hôi quá!”

Fawkes cong mắt, bình tĩnh khép mồm lại. Hừ, nó mới không bị lừa đâu.

“Ể? Phoenix không có ở đây sao. A! Hi hi, ông ơi, ông không sao chứ?”

Edsel ngơ ngác nhìn trong phòng, rồi chú ý đến Dumbledore, cô lập tức cười chạy tới vỗ nhẹ lên lưng ông.

“Sao ông lại bị sắc vậy? Là con gà tây kia muốn giành ăn với ông phải không? Để con giúp ông phạt nó nhé, con sẽ nướng nó cho ông ăn. Được không?”

Edsel vô tội nhìn ông, rồi nhìn Fawkes. Nó run lên, kêu lớn một tiếng nhảy lên cái tủ gần đó. Đây là ai nha? Vừa tới đã muốn ăn nó!

“Khụ. Ta không sao. Cô bé, sao con lại ở đây, con hình như không phải học sinh Hogwarts?”

“Hi hi hi, con từng là học sinh Hogwarts, nhưng bây giờ không phải. Con là người thừa kế Ravenclaw, ông có thể gọi con là Eddy nha.”

Cô bé cười hi hi, nghiêng đầu nhìn ông. Dumbledore cũng cười nhìn cô. Trong lòng lại nghĩ, người thừa kế... hình như hơn ngàn tuổi rồi đúng không?

17. Chương 17: Edsel Gian Xảo

Phoenix đang dạy Harry mấy bùa chú cổ xưa ngàn năm trước, chợt cảm giác được gì đó. Cô ngẩng đầu nhìn quanh, nhúu mày.

“Cái mùi hải sản tanh tươi này! Con cá đáng chết kia đã trở lại?”

“A? Cá?”

“À không có gì, người thừa kế của Ravenclaw ấy mà, một con cá già đầu suốt ngày thích giả dạng làm con nít, sau đó hì hì cười đi chọc ghẹo người khác. Ta nói cậu nghe, người ngoài mỗi lần gặp tên đó đều nghĩ nó mới là người thừa kế Gryffindor! Dựa vào cái gì?! Nó một chút cũng không giống Gryffindor!”

“...” Khụ, đúng là không giống, chỉ có cô mới giống.

“Ta đi tìm nó, nếu không nó lại đi trêu chọc người khác, rồi gây ra họa gì đó thì mệt. Harry cậu trước tập luyện mấy bữa này cho thuần thục đi.”

Phoenix nhìn Harry cười nói, sau đó chạy đi. Cậu nhìn theo bóng dáng cô, vừa luyện tập vừa nghĩ, con cá? Hình như bốn nhà sáng lập từng nói, người thừa kế Ravenclaw là Siren thì phải.

“Harry, Phoenix đi đâu vậy?” Hermione trên tay là ba cuốn sách, phía sau Draco cũng khiêng một đống sách, có khoảng năm sáu cuốn. Tội, cậu ta trán đổ mồ hôi như mưa rồi.

A? Muốn hỏi vì sao không dùng bữa trôi nổi? Vì Hermione chê Draco quá yếu, cơ thể gầy gò, da trắng bệch, nhìn như vừa bệnh nặng mới khỏi. Draco muốn chứng minh mình rất khỏe, nên... như vậy đó.

“Phoenix nói người thừa kế Ravenclaw tới.”

“Thật hả? Người đó cũng là phi nhân loại? Có điểm gì đặc biệt không?”

“... Thích giả dạng thành con nít trêu chọc người khác, có tính là điểm đặc biệt không?”

“... À, có...như vậy rất... thú vị.”

Hermione run rẩy khóe miệng. Thích giả làm con nít? Còn thích đi chọc người khác? Người này cũng quá... không giống Ravenclaw đi. Nhưng nghĩ đến Alva, cô liền bình thường lại. Có lẽ chỉ có mỗi Phoenix là giống với hình tượng của người thừa kế Gryffindor nhất. Mạnh mẽ, năng nổ, hoạt bát.

À, còn rất hung dữ nữa.

- _____

“Hi hi hi, ngon quá đi. Ông Albus, cho con thêm mấy viên kẹo đi. Được không được không?”

Edsel ăn một viên sô cô la, trước mặt cô là một đống vỏ kẹo, cô bé đôi mắt sáng lấp lánh đầy mong chờ

nhìn Dumbledore. Ông cứng đờ gập đầu, đưa ba viên kẹo chanh cho cô.

“...Eddy, đây là toàn bộ, thật sự hết rồi.”

“A? Thật hết rồi? Nhưng mà.” Edsel nhắm mắt hút mũi, sau đó cười nhìn vào một cái tủ nhỏ sau bàn hiệu trưởng. “Hì hì hì, nhưng con nghe thấy, vẫn còn nha, mặc dù không nhiều lắm. Nhưng vẫn còn nha. Ở nơi đó nha.”

“...Eddy, đó là toàn bộ tài sản còn sót lại của ta. Toàn bộ đó.”

Dumbledore vẻ mặt muốn khóc nhìn cô, dùng giọng điệu cực kỳ đáng thương với hy vọng Edsel bỏ qua đồng kẹo trong tủ.

Edsel chớp mắt nghiêng ông một lúc, sau đó đôi mắt bắt đầu ngập nước, một bộ dáng vừa bị khi dễ xong.

“... Con biết rồi, xin lỗi ông Albus, con lỡ ăn hết kẹo của ông rồi. Con...!!!”

Bỗng nhiên Edsel nghiêm mặt lại, nhú mày nhìn quanh. Dumbledore thấy cô như vậy cũng giật mình.

“Eddy, làm sao vậy?”

Edsel nhướn mày, con môi cười nhìn ra cửa sổ.

“A... Hì hì hì, mùi gia cầm nha. Thì ra ở đây còn một con gà tây. Ấy da, nên chuẩn bị lửa nướng gà thôi.”

Dumbledore mở miệng. Gà tây? Ai?

“Con cá khốn kiếp! Người mới là gà tây! Ta là phượng hoàng! Là phượng hoàng! Có tin hay không ta sẽ phun lửa nướng chết người!!”

Như trả lời câu hỏi của Dumbledore, giọng nói đầy hung tàn của Phoenix vang lên.

Rầm.

Một con phượng hoàng nhào vào phòng. Phoenix trợn mắt nhìn Edsel.

“Con cá chết tiệt! Đã hơn ngàn năm mà vẫn chưa bỏ cái sở thích đáng chết này sao!”

“A? Hì hì hì, bà cô này, con không hiểu bà đang nói cái gì.”

“Cái gì bà cô hả!!! Người con cá này, vẫn luôn thích giả làm con nít, hiện tại ngay cả giới tính cũng thay đổi sao!!”

“Cô bé” Edsel nhướn mày, cười đầy ngây thơ nhìn Phoenix vừa hung hổ xông vào phòng.

“Hì hì con không biết bà đang nói gì nha. Bà. Cô. Già.”

“!!!”

“EDSEL NGƯỜI ĐỒ....”

Rầm!

“Hai người. lập tức câm miệng!”

Alva vốn đang ngủ trưa trên nóc nhà, bị hai người cãi nhau làm cho tỉnh dậy. Cậu nhảy vào phòng, một vọt chụp lên bàn hiệu trưởng.

Cái bàn lập tức bị tạp ra một cái hố.

.....

.....

.....

Trong phòng vốn đang hỏa khí đốt người lập tức bị dập tắt. Thậm chí bắt đầu trở nên lạnh lẽo. Bằng chứng chính là, vị trí Alva đang đứng bắt đầu đóng băng.

Dumbledore yên lặng đứng trong góc, trong ngực ông là Fawkes đang run lấy bầy.

Phòng của ông, bàn của ông, kệ của ông!... Haizzzz.

18. Chương 18: Hằng Ngày Náo Nhiệt

Năm năm kết thúc tốt đẹp với sự giúp đỡ của những người thừa kế.

Bộ trưởng Bộ Phép Thuật nghe nói là muốn điều tra cái chết của Umbridge, nhưng những việc làm độc ác của mụ ta lại được người gửi nặc danh cho “Nhật báo tiên tri”.

Hiện tại văn phòng của ngài bộ trưởng rất náo nhiệt, hầu như lúc nào cũng có thể nghe tiếng la hét chửi bới và tiếng sấm sét đùng đùng bên trong.

Có lẽ ông ta sẽ đau đầu nghĩ cách xử lý chuyện này một thời gian.

- _____

Biệt thự Malfoy.

Voldemort hiện tại đặc biệt buồn bực. Hắn đã hấp thu lại nhẫn Gaunt, cúp Hufflepuff và vương miện Ravenclaw. Bây giờ hình dáng của hắn là một người đàn ông trưởng thành đầy điển trai và mị lực.

Điều đó có nghĩa là, hắn và Alva có thể bắt đầu một mối tình tuyệt đẹp tại nơi này.

Nhưng! Merlin chắc chắn đang đùa hắn! Tuyệt đối trăm phần trăm đang đùa hắn!

Lý do rất đơn giản, các người thừa kế toàn bộ tập trung tại đây. Toàn bộ, bao gồm Harry Potter.

Cho nên biệt thự bây giờ đặc biệt náo nhiệt.

Nếu hắn đi đến sân sau, sẽ thấy Cứu Thế Chủ và thằng nhóc Malfoy đang hăng hái chơi Quidditch.

“Đầu Sẹo! Trái Snitch là của tôi, khi này cậu vừa bắt nó rồi!”

“Ha ha ha Malfoy, cậu đừng ngây thơ như vậy! Đây là một cuộc chiến! Tôi còn lâu mới nhường cho cậu!”

Và, Snape đang nhăn chặt mày đứng gần đó, mỗi lần Harry làm một động tác có tính nguy hiểm cao, anh sẽ nắm chặt tay dùng ánh mắt như muốn ăn thịt người nhìn cậu.

Sau đó, Harry sẽ bay lại chỗ anh nói gì đó, le lưỡi làm mặt quỷ cuối cùng bay đi chỗ khác.

À, còn có tên nhóc nhà Black, Sirius. Anh ta sẽ đứng cạnh Snape trừng mắt nhìn hai người. Nếu thấy hai người có hỗ động, anh ta lập tức mắng người. Chủ yếu là mắng Snape.

...

Nếu hắn đi đến hồ nước trong vườn, sẽ thấy xung quanh nó trải đầy đá quý, và một cô bé đang ngồi đó chùi từng viên một, nhưng thật ra đó là một cậu bé!

Edsel cực kỳ có kiên nhẫn, cứ chùi hết viên này đến viên kia, ngày qua ngày, cứ như không biết chán là gì.

Voldemort từng hỏi vì sao cậu phải chùi chúng. Edsel nói rằng.

“Darian rất thích những thứ sáng lấp lánh, nên tôi giúp anh ấy bảo quản nó.”

“Darian là ai? Hì hì là chồng của tôi nha.”

Sau đó hắn hỏi Alva, biết được người tên Darian này là một con rồng, là người thừa kế Hufflepuff. Ngàn năm trước đã giúp Hogwarts dụ dỗ địch nhân rồi đi, sau đó hoàn toàn biến mất.

Nhưng tất cả mọi người đều biết người này vẫn còn sống, chỉ là không biết anh đang ngủ ngon lành ở đâu đó thôi.

...

Và, nếu hắn ôm Alva ở hình dáng mèo, Phoenix sẽ không biết từ nơi nào xông ra, cực kỳ hung tàn mắng hắn.

“AAA!!! Người tên mặt rắn đáng chết! Mau buông Alva đáng yêu của ta ra! Buổi tối ta cho phép người ngủ chung với Alva tiểu thiên sứ đã là nhân nhượng lắm rồi, đừng có được nước làm tới!”

Sau đó hai người lập tức đánh một trận. Lúc này mọi người sẽ chạy tới xem náo nhiệt, hưng phấn nhất không ai khác ngoài Edsel.

“Hì hì hì Voldemort cố lên! Vật lông con gà tây đó đi. Vật trụi lông nó. Nướng nó. Nướng chết nó! Ăn nó!” Cậu ta đẩy hưng phấn hết như vậy đó.

“Con cá chết tiệt! Cầm miệng lại cho ta!” Đây là Phoenix đang đánh nhau.

“Phượng hoàng có thể nướng ăn?” Đây là Voldemort dò hỏi ý kiến.

“Đốt lửa nướng! Lord, đốt lửa!” Đây là Death Eater A.

“Phượng hoàng không phải là dục hỏa trùng sinh sao? Nướng không chết.” Đây là Death Eater B.

“Hi hi hi không sao không sao, không chết thì không chết, dù sao hắn cũng không thể giết cô ta được. Chỉ là, nếu nướng cô ta sẽ bị trùng sinh về thời trẻ con thôi mà, vậy là được rồi nha.” Edsel giọng điệu bay bổng, đầy ác ý cười nhìn chằm chằm Phoenix.

Harry vô ngữ nhìn những người này, cậu quay sang hỏi Alva.

“Hai người đó có thù oán gì sao?”

“À, cũng không có gì, Phoenix trước kia thậm chí thích Darian, chính là người thừa kế Hufflepuff. Nhưng mà Darian lại thích Edsel, còn đến với nhau. Vậy nên, hai người liền kết thù từ đó.”

“Tình tay ba?” Draco lập tức kinh ngạc hô, sau đó thì thào tự nói, “Hermione nhất định rất thích chuyện này, tối nay tôi phải viết thư cho cô ấy mới được.”

Lucius và Narcissa chỉ có thể thở dài trong lòng. Không thể kéo lại được rồi.

Tóm lại, mùa hè năm nay ở biệt thự Malfoy đặc biệt náo nhiệt.

19. Chương 19: Dấu Hôn

Năm thứ sáu, cả bầu không khí ở Hogwarts đều thay đổi. Hiện tại nơi này tràn ngập tiếng cười đùa, đi đâu cũng thấy bốn nhà hòa thuận vui vẻ.

Có lẽ đôi lúc sẽ có tranh chấp, nhưng thay vì bàng quang đứng xem như trước kia, hiện tại sẽ có người can ngăn.

Trong bầu không khí đầy mỹ lệ và ấm áp này, có một tin đồn đang âm thầm bùng nổ.

“Cái gì! Cậu nói thật không? Cậu chính mắt nhìn thấy?” Học sinh Ravenclaw trợn mắt, cậu ta nhìn quanh, xác định không có ai mới hỏi.

“Thật sự. Chính mắt tôi nhìn thấy, Harry Potter quần áo không chỉnh tề từ phòng viện trưởng ra tới. Lúc đó, môi cậu ta sưng đỏ, cả gương mặt đều hồng thắm, thậm chí, ở ngực cũng có những vết hồng nhìn như dấu hôn!”

Học sinh Slytherin nhỏ giọng thì thầm, vẻ mặt của cậu ta cũng cực kỳ kinh ngạc. Không thể tin được, viện trưởng lại ôm tâm tư như vậy với Cứu Thế Chủ!

Không chỉ hai người này, ở trong các góc tối, có khá nhiều học sinh đang âm thầm bàn tán về chuyện này.

Mà lúc này, ở tháp Gryffindor. Hermione nhăn chặt mày nhìn Harry.

“Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?”

“Ừm... mình vô tình bước vào Chậu Tưởng Ký của thầy Snape. Sau đó phát hiện thầy yêu thầm mẹ mình một thời gian rất lâu.”

“Sau đó cậu lập tức đi chất vấn thầy ấy? Kết quả là... cậu như thế này đi ra ngoài? Cậu đã nói gì?”

“Ừm... Thì... Mình nói, thầy ấy chỉ xem mình là thể thân của mẹ, sau đó thầy Snape liền tức giận đề mình lên ghế sofa rồi xé... khụ.”

Harry mặt đỏ lên, cậu phát hiện mình nói lộ rồi liền ho nhẹ một tiếng. Nhưng mà, thật ra cậu không cần giấu làm gì, chỉ cần nhìn thôi là biết chuyện gì đã xảy ra rồi.

“Sau đó cậu liền vùng vẫy chạy ra ngoài? Với hình dáng này?”

Hermione nhướn mày nhìn Harry từ đầu đến chân, xác thật, nhìn như vừa bị cưỡng xxx xong.

“Mình chỉ có thể nói, Harry, từ hầm đến tháp Gryffindor không phải quãng đường ngắn. Cho dù cậu chọn hành lang vắng người, thì cũng sẽ có ít nhất một người nhìn thấy. Mà chỉ cần có người thấy, chuyện này liền sẽ truyền khắp trường.”

“Mione cậu nói mình nên làm gì bây giờ? Thầy Snape đột nhiên đối xử tốt với mình làm mình rất bất ngờ, chỉ là, ừm, mình chỉ là muốn hỏi, có phải thầy thông qua mình để nhìn mẹ mình hay không. Mình không ngờ... Thầy Snape lại đột nhiên... như vậy.”

“Có lẽ Snape cảm thấy giải thích cho cậu hiểu là một việc tốn thời gian lại không có kết quả, nên anh ta trực tiếp hành động.” Alva từ ngoài cửa sổ nhảy vào, ngồi lên bàn trà nói.

“Alva, sao cậu có thể chắc chắn như vậy? Mình đâu phải người làm trước nghĩ sau.” Harry đáng thương nhìn Alva.

“Cậu là. Harry, cho dù cậu đã thông qua khảo nghiệm, nhưng cậu cũng chỉ mới mười sáu tuổi mà thôi. Vẫn còn trẻ lắm, hành động nông nổi cũng không là gì, nhưng Snape khác.”

Alva dừng một chút, nhìn Harry nói.

“Snape đã hơn ba mươi, làm hơn mười năm gián điệp hai mang, trải qua trận chiến thứ nhất của Voldemort. Anh ta trưởng thành hơn cậu, sức phán đoán tốt hơn cậu, và suy nghĩ tinh táo hơn cậu. Một hành động nhìn như vô lý, đặt ở trên người cậu có lẽ là trẻ tuổi nông nổi, nhưng đặt ở trên người anh ta, lại là đã suy tính cẩn thận.”

“Hành động của Snape, chính là câu trả lời của anh ta đối với câu hỏi của cậu, Harry.”

Harry yên lặng lắng nghe, cậu suy tư một lúc rồi đứng lên, cảm ơn hai người liền chạy ra ngoài.

“Thật là, không làm người khác bớt lo được.” Hermione bắt đầu dĩ cười nhìn bóng dáng Harry.

Alva híp mắt liếm móng vuốt. Nhân loại chính là như vậy, luôn suy nghĩ nhiều.

- _____

Một thời gian sau, lời đồn được chứng thực. Snape và Harry Potter thực sự ở bên nhau!

Cả Hogwarts chấn kinh rồi! Nhưng sau đó mọi người liền cảm thấy như vậy cũng tốt, ít nhất hiện tại có người kiểm chế được vị xà vương khủng bố này.

Alva nếu biết được việc này, cậu ta nhất định sẽ cười khinh bỉ các người. Cái gì gọi là kiểm chế? Đùng quên, Harry là Gryffindor, mà Gryffindor mới không có kiểm chế người khác, bọn họ chỉ có thêm dầu vào lửa mà thôi!

20. Chương 20: Darian Tỉnh Dậy

Nurmengard.

Gellert Grindelwald ngồi thưởng thờ trên sô pha, ngắm nhìn những ngôi sao ngoài bầu trời. Ông đang chờ đợi một người, nhưng người này lại chưa từng xuất hiện quá.

Thời gian lâu như vậy, vì sao cậu ấy không đến tìm ông? Cậu vẫn chưa tha thứ cho ông? Hay là vẫn chưa tha thứ cho bản thân? Hay là cả hai?

Không sao, ông có kiên nhẫn, ông có thể chờ.

Đúng vậy, ông có thể chờ được.

...

Grindelwald mờ mịt nhìn mây đen che khuất ánh trăng, ông cảm thấy lòng mình bây giờ giống như vậy, tất cả đều là bóng tối.

Albus, khi nào cậu mới đến?

Rầm. Rầm. Đùng. Đùng.

Cả lâu đài bỗng nhiên run rẩy kịch liệt như bị thứ gì cực kỳ to lớn đụng vào. Grindelwald nguy hiểm hít mắt, từ cửa sổ nhìn xuống mặt đất. Ngoại trừ khu vực ông đang ở, những nơi khác toàn bộ sụp xuống.

Mặt đất lún xuống tạo thành một hố đen sâu thẳm, cỏ cây gạch ngói toàn bộ bị nó nuốt chửng. Bởi vì ánh trăng bị che khuất, bên ngoài ngoại trừ bóng tối, chính là bóng tối.

Lúc này mây đen bắt đầu di chuyển, lộ ra thứ nằm trong hố đen.

Grindelwald hai mắt tròn to kinh ngạc nhìn, có lẽ đây là lần đầu tiên từ lúc ông bước chân vào nơi này, lộ ra biểu tình như vậy.

Chỉ thấy ở bên dưới hố sâu, là một con rồng đen thực lớn. Grindelwald chưa từng nghĩ tới, phía dưới nhà tù Nurmengard lại là một con rồng đen đang ngủ say.

Bây giờ, nó đã tỉnh lại!

Con rồng hít đôi mắt vàng sắc bén ngẩng đầu chuẩn xác nhìn về phía ông. Nó nhúc nhích thân mình, làm khu vực xung quanh cũng bắt đầu rơi xuống. Đến khi toàn thân nó rời khỏi hố đen, Grindelwald mới phát hiện, con rồng này, cực kỳ to lớn.

Nó đứng thẳng thân thể, cúi đầu nhìn xuống vị trí của ông. Grindelwald đứng bên trong, chỉ có thể nhìn thấy con người dựng thẳng cùng với đôi mắt vàng của nó. Ông căng thẳng cả người, tư thế chuẩn bị chiến đấu bất cứ lúc nào.

Chính là con rồng đột nhiên dời đầu đi, cả người nó phát ra một trận ánh sáng đen, nhưng vì là buổi tối nên không thể nhìn thấy. Ông chỉ thấy con rồng bỗng nhiên thu nhỏ lại rồi biến mất trong tầm mắt.

Không hề thả lỏng, ông nhìn chăm chú vào cửa sổ, cảnh giác với mọi vật xung quanh. Lúc này, một người thanh niên từ bên dưới nhảy lên cửa sổ, vào phòng.

Người thanh niên mặc bộ quần áo bó sát màu đen, hở ngực, lộ ra phần ngực màu đồng rắn chắc cùng với sáu khối cơ bụng. Thanh niên thân thể thon dài, nhìn qua không quá cơ bắp, nhưng lại tràn đầy sức mạnh.

Đặc biệt là, đôi mắt của anh màu vàng.

Grindelwald nhìn chăm chăm anh, người thanh niên cũng nhìn chăm chăm ông. Một lúc sau, anh mở miệng hỏi. “Hiện tại là năm nào?”

Grindelwald kinh ngạc, tiếng anh cổ? Nghĩ một lúc, ông cũng dùng tiếng anh cổ đáp lại. “1996.”

Thanh niên nhú mày, đã hơn một ngàn năm? Không ngờ anh lại ngủ lâu như vậy. Vừa tỉnh lại, phát hiện trên đầu mình có một tòa lâu đài. Anh thật ra không cố ý phá hủy nó, chỉ là nếu không hủy đi thì anh không ra được.

May mà chỉ có một người ở nơi này.

“Ta muốn đi Hogwarts.”

Grindelwald nhú mày, Hogwarts? Tại sao con rồng này lại muốn đến đó? Ông nhìn người trước mặt, không có thù hận, chỉ có lo lắng. Người này có lẽ biết Hogwarts, thậm chí khá thân thiết.

“Vị này. Hogwarts nằm ở Anh, nơi này là Đức, cách một khoảng khá xa.”

“Không xa, ta chỉ cần bay một chút là đến.”

“... Ta là Gellert Grindelwald, phù thủy nước Đức.”

“Darian, người thừa kế Hufflepuff, Hogwarts.”

- _____

Hogwarts, Hồ Đen.

“Hogwarts có một cái Hồ Đen. Hồ Đen có một con mực lớn. Con mực thật lớn thật lớn nha. Thịt ăn thật ngon thật ngon nha. Hi hi hi.”

Edsel vừa hát vừa chỉ vào con mực khổng lồ. Cậu hí hóp mắt cười nhìn nó, con mực này lớn như vậy, nếu cậu ăn đi vài cái xúc tua cũng không sao đâu ha. Dù sao thì, ngàn năm trước cũng là cậu đem nó bỏ vào Hồ Đen mà.

“Mực ngoan, cho ta vài cái xúc tua đi. Hi hi hi, ừm, để coi, năm cái là được rồi nè.” Vừa nói vừa vẩy mạnh đuôi cá, bằng tốc độ cực nhanh bắn về phía con mực.

Con mực vùng vẫy trong tuyệt vọng. Nó chỉ có tám cái xúc tua mà thôi, ăn hết năm cái, nó liền thành mực trọc a. QAQ

Edsel cong môi đầy ác thú cười, cậu nắm một cái xúc tua, vừa muốn dùng sức vặn đứt, chợt ngừng lại.

Cậu bơi nhanh nhảy lên bờ, mở to mắt nhìn không trung, sau đó hưng phấn cười.

“Hi hi hi hi. Darian! Darian! Cuối cùng anh cũng chịu tỉnh rồi sao! Darian!”

...

Harry đang ngủ, chợt cậu giật mình thức dậy, quay đầu nhìn về một phía nào đó. Snape bị cậu đánh thức, anh vươn tay kéo cậu vào ngực ôm chặt.

“Ngủ.”

“Khoan, Sev, em vừa cảm thấy gì đó. Là người thừa kế, là người thừa kế Hufflepuff.”

...

Alva ngồi trên khung cửa sổ ve vẩy chín cái đuôi, Voldemort ngồi bên cạnh nhẹ nhàng vuốt ve thân thể cậu.

Cậu cả người thoải mái phát ra tiếng “rừ rừ”, híp mắt nhìn trời.

Cuối cùng cũng chịu dậy rồi. Nếu mà còn không dậy, bọn này sẽ bị Edsel phiền chết đó!

=====

Tác giả lảm nhảm:

Lì xì trước Tết đề:)))

Edsel có hình mẫu đó, là nhân vật Bạch Nhược Dao trong Địa Cầu Online, nhưng ốm bệnh nhẹ hơn bé Dao một chút =))

PS: Bây giờ tui thật sự nghỉ Tết đó nha:)

~ 30/1/2019 ~

21. Chương 21: Gặp

Sáng sớm, bốn người Harry, Phoenix, Alva và Edsel gặp mặt bên Hồ Đen. Edsel đang trong trạng thái cực độ hưng phấn, cậu ta vẽ mặt ngơ ngác nhìn trời, lâu lâu cười hì hì làm Phoenix hận không thể một phát chụp chết.

Nhưng cô và Edsel thực lực ngang nhau, cơ bản không thể chụp chết đối phương trong một phát được.

Harry bị nụ cười không bình thường của Edsel làm cả người ớn lạnh, cậu di chuyển ra sau Phoenix nhỏ giọng hỏi.

“Eddy làm sao vậy? Sắp gặp lại Darian làm cậu ta quá hưng phấn nên não bị hư rồi?”

“Không không không, Harry à, não tên này chưa từng bình thường, một chút cũng không bình thường! Thật không biết vì sao Darian lại thích nó như vậy, trong khi tôi là một con phượng hoàng vừa xinh đẹp vừa tài giỏi lại bị bỏ qua.”

“Có lẽ do... ừm, Darian không thích phái nữ?”

“Đúng vậy! Chính xác Harry, cậu thật thông minh.”

Phoenix vỗ tay một cái cười quay sang Harry, dùng ánh mắt tán thưởng nhìn cậu. Nói rất đúng, chỉ có những ai không thích nữ giới mới không thích cô. Điều này làm cô thả lỏng rất nhiều, ít ra Darian không thích cô không phải vì cô kém cỏi hơn Edsel.

Bởi vì nghĩ như vậy, nên Phoenix thật ra không quá thương tâm. Darian là thuần công, trên cơ bản anh ta không có hứng thú với phụ nữ. Nói chứ, ngay cả mấy cô rỗng xinh đẹp anh ta cũng không thèm liếc mắt mà.

Alva nằm bên cạnh ngáp dài, yên lặng nghe hai người nói chuyện. Cậu ngẩng đầu nhìn trời, có chút mất kiên nhẫn. Vì sao Darian còn chưa tới! Nếu anh ta tới trễ, Edsel nhất định sẽ quậy banh Hogwarts a!

Mà lúc này trong phòng Hiệu Trưởng.

Dumbledore thở dài, lột một viên kẹo chanh, nhưng khi đưa đến bên miệng lại bỏ xuống. Ông hiện tại một

chút cũng không có hứng thú với thứ này! Fawkes kinh ngạc nhìn Dumbledore. Lão ông mặt lại có thể bỏ được không ăn kẹo?! Merlin, không lẽ ngài đã phản công Arthur thành công?!

Dumbledore không phản ứng Fawkes, hiện tại tinh thần ông rất kỳ quái. Ông có cảm giác mình sắp gặp một chuyện mà ông không muốn đối mặt. Cảm giác này đột nhiên xuất hiện, ông không hề biết rốt cuộc sao lại thế này.

Dumbledore thở dài, là do ông quá lo nghĩ vấn đề của Voldemort sao?

- _____

“Rống!!!!”

Một tiếng rống to lớn vang lên trong không trung, cả Hogwarts lập tức dừng lại việc mình đang làm ngẩng đầu nhìn lên trời.

Edsel trực tiếp nhảy lên bờ hồ, hưng phấn nhìn bầu trời.

“Darian! Darian! Darian!! Anh đã về rồi!!”

Trên bầu trời, một bóng đen to lớn dần tiếp cận Hogwarts. Lúc này mọi người mới thấy rõ, sau đó lập tức khiếp sợ.

Một con rồng đen thật lớn!

Các giáo sư lập tức sơ tán học sinh về ký túc xá, nhìn chăm chăm con rồng vừa xuất hiện, tư thế chuẩn bị chiến đấu bất cứ lúc nào.

Chính là lúc này, Alva đột nhiên nhảy đến trước mặt mọi người, nhàn nhạt nhìn họ nói. “Không cần sợ, đó là người thừa kế Hufflepuff, Darian.”

“Người thừa kế Hufflepuff? Một con rồng?” Giáo sư Sprout chủ nhiệm nhà Hufflepuff kinh hô lên. Bà tròn mắt không thể tin được nhìn Alva, thừa kế Hufflepuff lại là một con rồng. Đó là rồng! Là rồng a!!

Loài sinh vật to lớn, mạnh mẽ và hung ác!

Con rồng bay đến gần, toàn thân nó phát ra ánh sáng đen, cả người từ từ thu nhỏ lại rồi rơi xuống khu vực gần Hồ Đen. Mọi người lập tức chạy tới, thứ họ nhìn thấy, chính là một người thanh niên thân mật ôm Edsel vào ngực.

Edsel thì đang hưng phấn nhảy lên, “Darian! Mừng anh về nhà.”

Darian ôn nhu nhìn cậu, tay nhẹ nhàng vòng quanh eo cậu phòng hờ người nào đó quá hưng phấn mà té ngã.

“Ừ. Anh về rồi, Eddy.”

...

Mà lúc này trong phòng Hiệu Trưởng, một cảnh tượng gần giống như vậy cũng đang diễn ra, nhưng không có ai chú ý tới.

Dumbledore gần như nhảy dựng lên khi có người đột nhiên ôm eo ông. “Ai?!... Gellert?”

“Ừ. Albus, anh về tìm em đây.”

22. Chương 22: Hết

“Đây là chuyện quan trọng, anh không được làm hỏng, có biết không?”

Alva lôi kéo Voldemort vào Hogwarts, vừa đi vừa nói. Thấy hắn không trả lời, quay đầu lại nhìn liền thấy Voldemort đang vẽ mặt sùng nịnh nhìn cậu.

“Voldemort! Có nghe không đó!”

“A, nghe chứ nghe chứ. Alva em nói gì ta cũng nghe hết.”

“Hừ! Nhớ, lần này ký hiệp ước hòa bình với Dumbledore, anh không được làm hỏng. Nếu không...” Alva nheo mắt, kiêu ngạo nhìn hắn, “Nếu không, một tháng không cho anh vào phòng.”

“!!!”

“Yên tâm đi, cưng à, ta tuyệt đối sẽ dùng sự chân thành nhất của ta để ký hiệp ước với Dumbledore.”

“Nhớ đó.”

Alva nhướn mày cười nhìn Voldemort. Bây giờ bộ dáng của hắn không còn là dạng nửa người nửa rắn như

trước nữa, mà đã trở lại thành một người đàn ông điển trai và đầy mị lực.

Đây toàn bộ là công lao của cậu. Mà thật ra cậu cũng không làm gì cả, chỉ là nói với hắn nếu hắn còn giữ hình dáng kia, thì cậu sẽ không bao giờ cho hắn lên giường.

Cách này dùng rất tốt.

...

Voldemort và Dumbledore cùng nhau ký hiệp ước hòa bình, xác nhận hai bên sẽ không can thiệp lẫn nhau. Death Eater cũng không thể tùy tiện làm ác, họ có nhiệm vụ mới, đó là xử lý những phù thủy khác nếu họ làm ác.

Mặc dù đây là chuyện của Thần Sáng, nhưng Voldemort còn khá thích việc này. Có một số chuyện, ngay cả Thần Sáng đều không thể xử lý được, đó là lúc Death Eater lên sân khấu.

Chuyện này được phát trực tiếp cho mọi người xem, mới đầu hầu như mọi người đều cảm thấy chỉ như thế này là không được. Họ muốn Death Eater phải nhận lấy “nụ hôn của Giám Ngục”!

Èmmm, nhưng không có ai để ý tới họ.

Sau đó một thời gian, Death Eater đã bắt được mấy tên phù thủy tàn ác, lập được vài công trạng nho nhỏ. Từ đó cảm xúc người dân đối với họ mới hơi hòa hoãn lại một chút, chỉ một chút mà thôi.

Muốn mọi người tiếp nhận họ, phải chờ thời gian khá lâu.

- _____ -

Sau này.

Cách buổi ký kết hiệp ước hòa bình đã hơn mười năm, người dân đã bắt đầu buông bỏ quá khứ, sống một cuộc sống tốt đẹp và hòa bình với Death Eater.

Ít nhất hiện tại không còn ai chính diện mắng chửi họ.

Hôm nay là ngày một tháng chín, là ngày nhập học của Hogwarts. Năm nay Hogwarts có một nhóm học sinh mới, mà tất cả mọi người trên cơ bản đều sẽ quay đầu lại nhìn bọn họ.

Một cậu bé tóc đen, điểm đặc biệt chính là cậu ta có một đôi tai mèo trên đầu, khá đáng yêu. Hai cô bé

sinh đôi với mái tóc bạch kim, các bé ánh mắt tò mò liếc nhìn xung quanh, nhưng mặt lại vô biểu tình.

Một “cô bé” tóc xanh thẫm dài chấm đất, một cậu bé tóc đen bóng mượt với đôi mắt xanh ngọc bích lấp lánh, cùng với một cậu bé với mái tóc xoăn màu vàng, đôi mắt xanh dương đầy kiêu ngạo.

Cơ bản mà nói, nhan giá trị cực cao.

Hogwarts, lại bắt đầu một câu chuyện mới đầy kịch tính.

Hết!!!

=====

Mọi người không nhìn lầm đâu, thật sự hết rồi! =)))

Bộ này chỉ có nhiều đây thôi, chương cuối tác giả bị đuối, với lười nên kết khá nhanh. Mà, đọc giải trí cũng được. ^^

Khụ, bây giờ bắt đầu toàn lực tập trung bộ Nhà khoa học điên ~^o^~

~ 15/2/2019 ~

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/harry-potter-tinh-yeu-nho-cua-chua-te>